

2

ΕΤΡΙΠΙΔΟΤ

Ε Κ Α Β Η

Ε RECENSIONE ET CVM NOTIS

RICH. FR. PHIL. BRVNCK

IN VSVM PRAELECTIONVM

EDITIO ALTERA

AVCTIOR ET EMENDATIO

CVM

VARIETATE LECTIONIS PORSONIANAE

LIPSIAE

APVD IOANNEM SOMMER

MDCCLIII

TO THE

H. B. A. S. H.

OF THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

ΕΥΡΕΙΝΟΝ

ΕΥΡΕΙΝΟΝ

Ε Κ Α Β Η

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Μετὰ τὴν Ἰλίου πολιορκίαν οἱ μὲν Ἕλληνες εἰς τὴν ἀντιπέραν Τρωάδος Χερρόνησον καθωρμίσθησαν· Ἀχιλλεὺς δὲ νυκτὸς ὄραθεῖς, σφαγῆναι ἡξίου μίαν τῶν Πριάμου θυγατέρων. οἱ μὲν οὖν Ἕλληνες τιμῶντες τὸν ἥρωα, Πολυξένην, ἀποσπάσαντες Ἐκάβης, ἐσφαγίασαν. Πολυμήσωρ δέ, ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς, ἓνα τῶν Πριάμιδων Πολύδωρον κατέσφαξεν. εἰλήφει δὲ τοῦτον παρὰ τοῦ Πριάμου ὁ Πολυμήσωρ εἰς παρακαταθήκην μετὰ χρημάτων. ἀλούσης δὲ τῆς πόλεως, κατασχεῖν αὐτοῦ βουλόμενος τὸν πλοῦτον, φονεύειν ὤρμησεν, καὶ Φιλίαν δυστυχοῦς ὠλιγώρησεν. ἐκρίφεντος δὲ τοῦ σώματος εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ κλυδώνιον πρὸς τὰς τῶν αἰχμαλωτίδων σιηνὰς αὐτὸν ἐξέβαλεν. Ἐκάβη δὲ τὸν νεκρὸν θεασαμένη ἐπέγνων· κοινωσαμένη δὲ τὴν γνώμην Ἀγαμέμνονι, Πολυμήσωρα σὺν τοῖς παισὶν αὐτοῦ ὡς ἑαυτὴν μετεπέμψατο, ὡς θησαυροὺς ἐν Ἰλίῳ μηνύσῃ αὐτῇ. παραγενομένῳ δὲ τοὺς μὲν υἱοὺς κατέσφαξεν· αὐτὸν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἐξέρησεν. ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων λέγουσα, τὸν κατήγορον ἐνίκησεν. ἐκρίθη γὰρ οὐκ ἄρχειν ὠμότητος, ἀλλ' ἀμύνασθαι τὸν κατάρξαντα.

ΤΑ ΤΟΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ΕΚΑΒΗ.

ΧΟΡΟΣ αἰχμαλωτίδων γυναικῶν.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.

ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΠΟΛΥΜΗΣΩΡ.

ΕΤΡΙΠΙΔΟΤ ΕΚΑΒΗ

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ

Ἦκω, νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
λιπῶν, ἴν' Ἀδης χωρὶς ὤκισται θεῶν,
Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς γεγῶς τῆς Κισσέως,
Πριάμου τε πατρός· ὅς μ', ἐπεὶ Φρυγῶν πόλιν
κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ, 5
δείσας, ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονός,
Πολυμήσορος πρὸς δῶμα Θρηκίου ξένου,
ὃς τὴν ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκα
σπείρει, Φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί.
πολὺν δὲ σὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα 10
πατήρ, ἴν' εἴ ποτ' Ἰλίου τείχη πέσαι,
τοῖς ζῶσιν εἴη παισὶ μὴ σπάνις βίου.
νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν· ὃ καί με γῆς
ὑπεξέπεμψεν· οὔτε γὰρ φέρειν ὄπλα,
οὔτ' ἔγχος οἶός τ' ἦν νέῳ βραχίονι. 15
ἕως μὲν οὖν γῆς ὄρσ' ἔκειθ' ὀρίσματα,
πύργοι τ' ἄθραυσοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονός,
Ἑκτωρ τ' ἀδελφὸς οὐμὸς ἡτύχει δορί,
καλῶς παρ' ἀνδρὶ Θρηκί, πατρώῳ ξένῳ,
τροφαῖσιν, ὥς τις πτόρθος, ἡὑξόμην τάλας. 20
ἐπεὶ δὲ Τροία θ', Ἑκτορός τ' ἀπόλλυται
ψυχὴ, πατρώα θ' ἐσία κατεσκάφη,
αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ,
σφαγεῖς Ἀχιλλέως παῖδός ἐκ μαιφόνου,

- 25 κτείνει με χρυσοῦ τὸν ταλαίπωρον χάριν
 ξένος πατρώος, καὶ κτανὼν ἐς οἶδμ' ἄλὸς
 μεθ' ἧχ', ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ.
 κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ,
 πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος,
 30 ἄκλαυτος, ἄταφος· νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς Φίλης
 Ἐκάβης αἵσσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμὸν,
 τριταῖον ἤδη Φέγγος αἰωρούμενος,
 ὅσονπερ ἐν γῇ τῇδε Χερσονησία
 μήτηρ ἐμὴ δύσηνος ἐκ Τροίας πάρα.
 35 πάντες δ' Ἀχαιοί, ναῦς ἔχοντες, ἥσυχοι
 θάσσουσ', ἐπ' ἀκταῖς τῆςδε Θρηκίας χθονός.
 ὁ Πηλέως γὰρ παῖς, ὑπὲρ τύμβου Φανείς,
 κατέσχ' Ἀχιλλεὺς πᾶν σράτευμ' Ἑλληνικόν,
 πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην·
 40 αἰτεῖ δ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν Πολυξένην
 τύμβῳ Φίλον πρόσφαγμα καὶ γέρας λαβεῖν.
 καὶ τεύξεται τοῦδ', οὐδ' ἀδώρητος Φίλων
 ἔσαι πρὸς ἀνδρῶν· ἡ πεπρωμένη δ' ἄγει
 θανεῖν ἀδελφὴν τῷδ' ἐμὴν ἐν ἡματι.
 45 δυοῖν δὲ παίδοιν δύο νεκρῶ κατόψεται
 μήτηρ, ἐμοῦ τε, τῆς τε δυσήνου κόρης.
 Φανήσομαι γάρ, ὥς τάφου τλήμων τύχῳ,
 δούλης ποδῶν πάροιθεν ἐν κλυδωνίῳ·
 τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξητησάμην
 50 τύμβου κυρῆσαι, κεῖς χέρας μητρὸς πεσεῖν.
 τοῦμόν μὲν οὖν, ὅσονπερ ἤθελον τυχεῖν,
 ἔσαι· γεραιᾶ δ' ἐκποδῶν χωρήσομαι
 Ἐκάβῃ· περὰ γὰρ ἤδ' ἀπὸ σκηνῆς πόδα
 Ἀγαμέμνωνος, Φάντασμα δειμαίνουσ' ἐμόν.
 55 (Φεῦ) ὦ μήτερ, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων
 δούλειον ἡμαρ εἶδες, ὥς πράσσεις κακῶς,

ὅσον περ εὖ ποτ'· ἀντισηκώσας δέ σε
Φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.

ΕΚΑΒΗ. Ἄγετ', ὦ παῖδες, τὴν γραῦν
πρὸ δόμων,

ἄγετ' ὀρθοῦσαι τὴν ὁμόδουλον, 60

Τρωάδες, ὑμῖν, πρόσθε δ' ἄνασσαν·

λάβετε, φέρετε, πέμπετ',

αἰείρατέ μου δέμας,

γεραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι

καὶ γὰρ σκολιῷ σκίπωνι χειρὸς 65

διερειδομένα, σπεύσω βραδύπουν

ἥλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα.

ὦ ξεροπὰ Διός, ὦ σκοτία νύξ,

τί ποτ' αἰίρομαι ἔννυχος οὕτω

δείμασι, φάσμασιν; ὦ πότνια χθῶν, 70

μελανοπτερύγων μάτερ ὀνείρων,

ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν,

ἂν περὶ παιδὸς ἐμοῦ, τοῦ σωζομένου κατὰ

Θρήκην,

ἄμφι Πολυξείνης τε Φίλης θυγατρὸς, δι' ὀνείρων

εἶδον, φοβεράν 75

ὄψιν, ἔμαθον, ἐδάην.

ὦ χθόνιοι θεοί, σώσατε παῖδ' ἐμόν,

ὃς μόνος, οἴκων ἄγκυρά τ' ἐμῶν,

τὴν χιονώδη Θρήκην κατέχει,

ξείνου πατρώου φυλακαῖσιν. 80

ἔσαι τι νέον·

ἥξει τι μέλος γοερὸν γοεραῖς.

οὐ ποτ' ἐμὰ φρήν ὥδ' ἀλίαςος

φρίσσει, ταρβεῖ.

ποῦ ποτε θείαν Ἑλένου ψυχάν, 85

ἢ Κασάνδρας ἐσίδω, Τρωάδες,

ὥς μοι κρίνωσιν ὀνείρους;
εἶδον γὰρ βαλιάν ἔλαφον λύκου αἵμονι χαλα
σφαζομένην, ἀπ' ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν
ἀνάγκη,

90 οἰκτρῶς. καὶ τόδε δεῖμά μοι ἦλθ' ὑπὲρ ἄκρας
τύμβου κορυφᾶς φάντασμι' Ἀχιλέως·
ἦται δὲ γέρας, τῶν πολυμόχθων
τινὰ Τρωϊάδων.

95 ἀπ' ἐμᾶς οὖν, ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς
πέμψατε, δαίμονες, ἱκετεύω.

ΧΟΡΟΣ. Ἐκάβη, σπουδῇ πρὸς σ' ἐλιά-
σθην,

100 τὰς δεσποσύνας σιηνὰς προλιποῦσ',
ἵν' ἐκληρώσθην καὶ προσετάχθην
δούλη, πόλεως ἀπελαυνομένη
τῆς Ἰλιάδος, λόγχης αἰχμῇ

δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν,
οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσ',
ἀλλ' ἀγγελίας βάρος ἀραμένα
μέγα, σοί τε, γύναι, κήρυξ ἀχέων.

105 ἐν γὰρ Ἀχαιῶν πλήρει ξυνόδῳ
λέγεται δόξαι, σὴν παῖδ' Ἀχιλεῖ
σφάγιον θέσθαι. τύμβου δ' ἐπιβὰς
οἷςθ' ὅτι χρυσεοῖς ἐφάνη ξὺν ὅπλοις,
τὰς ποντοπόρους δ' ἔσχε σχεδίας,
110 λαίφῃ προτόνοις ἐπερειδομένας,
τάδε θωῦσσαν·

Ποῖ δὴ, Δαναοί, τὸν ἐμὸν τύμβον
σέλλεσθ' ἀγέραςον ἀφέντες;

115 πολλῆς δ' ἔριδος ξυνέπαισε κλύδων,
δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἂν Ἑλλήνων
στρατὸν αἰχμητήν, τοῖς μὲν διδόναι

τύμβῳ σφάγιον, τοῖς δ' οὐχὶ δοκοῦν.

ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθὸν

τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων

λέκτρ' Ἀγαμέμνων.

120

τῷ Θησείδῃ δ', ὅζω Ἀθηνῶν,

δισσῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν,

γνώμη δὲ μιᾷ ξυνεχωρεῖτην,

τὸν Ἀχιλλεῖον τύμβον σεφانوῦν

αἵματι χλωρῷ· τὰ δὲ Κασάνδρᾳ

125

λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλείας

πρόσθεν θῆσειν ποτὲ λόγχης.

σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων

ἦσαν ἴσαι πῶς, πρὶν ὁ ποικιλόφρων,

κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριςῆς,

130

Λαερτιάδης πείθει στρατιάν,

μὴ τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων,

δούλων σφαγίων οὔνεκ', ἀπωθεῖν,

μηδὲ τιν' εἰπεῖν παρὰ Περσεφόνῃ

πάντα φθιμένων, ὥς ἀχάριστοι

135

Δαναοὶ Δαναοῖς, τοῖς οἰχομένοις

ὑπὲρ Ἑλλήνων,

Τροίας πεδίων ἀπέβησαν.

ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη,

πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαστῶν,

140

ἐκ τε γεραιᾶς χερὸς ὀρμήσων.

ἀλλ' ἴθι ναοὺς, ἴθι πρὸς βωμούς,

ἴθ' Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων·

κῆρυσσε θεοὺς, τοὺς τ' Οὐρανίδας,

τοὺς δ' ὑπὸ γαῖαν.

145

ἦ γάρ σε λιτὰ διακωλύσουσ'

ὄρφανὸν εἶναι παιδὸς μελέας,

ἦ δεῖ σ' ἐπιδεῖν τύμβου προπετῆ,

- Φοινισσομένην αἵματι παρθένου
150 ἐκ χρυσοφόρου
δειρῆς νασμῶ μελαναυγεῖ.
ΕΚ. οἷ ἐγὼ μελέα, τί ποτ' ἀπύσω;
ποίαν ἀχώ; ποῖον ὄδυρμόν;
δειλαία δειλαίου γήρως,
155 δουλείας τᾶς οὐ τλατᾶς,
τᾶς οὐ φερτᾶς. ὦ μοί μοι.
τίς ἀμύνει μοι; ποία γέννα,
ποία δὲ πόλις;
Φροῦδος πρέσβυς, Φροῦδοι παῖδες.
160 ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν,
σείχω; ποῖ δ' ἦσω πόδα; τίς θεῶν,
ἢ τίς δαίμων ἐπαρωγός;
ὦ κἀκ' ἐνεγχοῦσαι Τρωάδες,
ὦ κἀκ' ἐνεγχοῦσαι πῆματ', ἀπ-
165 ωλέσατ', ὠλέσατ'. οὐκέτι μοι
βίος ἀγασὸς ἐν Φάει.
ὦ τλαῖμον, ἀγῆσαι μοι,
πούς, ἀγῆσαι τᾷ γράϊα
πρὸς τάνδ' αὐλάν. ὦ τέκνον, αἷ παῖ
170 δυσανοτάτας ματέρος, ἔξελθ',
ἔξελθ' οἴκων· αἷε ματέρος
αὐδάν, ὦ τέκνον, ὥς εἰδῆς
οἶαν, οἶαν
ἀἶω Φάμαν περὶ σᾶς ψυχᾶς.
175 ΠΟΛ. (ὰν) μάτερ, μάτερ, τί βοᾶς; τί νέον
καρύξασ', οἴκων μ', ὥστ' ὄρνιν,
θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας;
ΕΚ. ὦ μοι, τέκνον.
ΠΟΛ. τί με δυσφημεῖς; Φροῖμιά μοι κακᾶ.
180 ΕΚ. αἶ, αἶ, σᾶς ψυχᾶς.

ΠΟΛ. ἐξαύδα, μὴ κρύψῃς δαρὸν.
δειμαίνω, δειμαίνω, μάτερ.

τί ποτ' ἀνασένεις;

ΕΚ. ὦ τέκνον, τέκνον
μελέας ματρός.

185

ΠΟΛ. τί τόδ' ἀγγέλλεις;

ΕΚ. σφάζαι σ' Ἀργείων κοινὰ
συντείνει πρὸς τύμβον γνῶμα

Πηλείδα, γέννα.

ΠΟΛ. οἳ μοι, μάτερ, πῶς Φθέγγῃ

190

ἀμέγαρτα κακῶν;

μάνυσόν μοι, μάνυσόν μοι, μάτερ.

ΕΚ. αὐδᾶ, παῖ, δυσφήμες Φάμας

ἀγγέλλουσ' Ἀργείων δόξαι

ψήφῳ τᾶς σᾶς περί μοι ψυχᾶς.

195

ΠΟΛ. ὦ δεινὰ παθοῦς, ὦ παντλάμων,

ὦ δυσάνου μάτερ βιοτᾶς,

οἴαν, οἴαν αὖ σοι λῶβαν

ἐχθίσαν, ἀρρήταν τ'

ᾧρσέ τις δαίμων;

200

οὐκέτι σοι παῖς ἄδ'· οὐκέτι δὴ

γῆρα δειλαίῳ δειλαία

συνδουλεύσω.

σκύμνον γάρ μ' ὥστ' οὐριθρέπταν,

μόσχον, δειλαία, δειλαίαν

205

εἰσόψει χειρὸς ἀναρπασάν

σᾶς ἄπο, λαιμοτόμητόν τ' Αἴδα

γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον,

ἔνθα νεκρῶν μέτα

ἀτάλαινα κείσομαι.

210

καὶ σὲ μέν, ὦ μάτερ δύσανε,

κλαίω πανοδύρτοις θρήνοις.

τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λάβαν, λύμαν τ',
οὐ μετακλαίομαι· ἀλλὰ θανεῖν μοι
215 ξυντυχία κρείσσων ἐκύρυσεν.

ΧΟΡ. καὶ μὴν Ὀδυσσεὺς ἔρχεται σπουδῇ
ποδός,

Ἐκάβη, νέον τι πρὸς σὲ σημανῶν ἔπος.

ΟΔΥΣ. Γύναι, δοκῶ μὲν σ' εἰδέναι γνώμην
στρατοῦ,

Ψῆφόν τε τὴν κρανθεῖσαν· ἀλλ' ὅμως φράσω.
220 ἔδοξ' Ἀχαιοῖς παῖδα σὴν Πολυξένην
σφάζαι πρὸς ὄρθον χῶμ' Ἀχιλλεῖου τάφου.
ἡμᾶς δὲ πομποὺς καὶ κομιστῆρας κόρης
τάσσουσιν εἶναι· θύματος δ' ἐπισάτης,
ἱερεὺς τ' ἐπέστη τοῦδε παῖς Ἀχιλλέως.

225 οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; μήτ' ἀποσπασθῆς βία,
μήτ' εἰς χερῶν ἄμιλλαν ἐξέλθης ἐμοί·
γίγνωσκε δ' ἀλήην, καὶ παρουσίαν κακῶν
τῶν σῶν. σοφόν τι καὶν κακοῖς, ἃ δεῖ, φρονεῖν.

ΕΚ. αἶ, αἶ· παρέστηχ', ὡς ἔοικ', ἀγῶν μέγας,
230 πλήρης σεναγμῶν, οὐδὲ δακρύων κενός.
κἀγὼ γὰρ οὐκ ἔθνησκον, οὐ μ' ἐχρῆν θανεῖν·
οὐδ' ὤλεσέν με Ζεὺς, τρέφει δ', ὅπως ὀρῶ
κακῶν κακ' ἄλλα μείζον' ἢ τάλαιν' ἐγώ.
εἰ δ' ἔσι τοῖς δούλοισι, τοὺς ἐλευθέρους
235 μὴ λυπρά, μηδὲ καρδίας δηκτῆρια
ἐξισορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρήσθαι χρεῖων,
ἡμᾶς δ' ἀκοῦσαι τοὺς ἐρωτῶντας τάδε.

ΟΔΥΣ. ἔξες', ἐρώτα· τοῦ χρόνου γὰρ οὐ
φθονῶ.

ΕΚ. οἷσθ' ἥνικ' ἦλθες Ἰλίου κατάσκοπος,
240 δυσχλαινία τ' ἄμορφος, ὀμμάτων τ' ἄπο
φόνου σαλαγμοὶ σὴν κατέσαζον γένυν;

ΟΔΥΣ. οἶδ'· οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυ-
σέ μου.

ΕΚ. ἔγνω δέ σ' Ἑλένη, καὶ μόνη κατεῖπ' ἐμοί.

ΟΔΥΣ. μεμνήμεθ' ἐς κίνδυνον ἐλθόντες
μέγαν.

ΕΚ. ἤψω δὲ γονάτων τῶν ἐμῶν ταπεινὸς ὦν; 245

ΟΔΥΣ. ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ'
ἐμήν.

ΕΚ. ἔσωσα δῆτά σ', ἐξέπεμψά τε χθονός;

ΟΔΥΣ. ὥστ' εἰσορᾶν δὴ Φέγγος ἡλίου τόδε.

ΕΚ. τί δῆτ' ἔλεξας, δοῦλος ὦν ἐμὸς τότε;

ΟΔΥΣ. πολλῶν λόγων εὐρήμαθ', ὥστε μὴ 250
θανεῖν.

ΕΚ. οὐκ οὖν κακύνῃ τοῖςδε τοῖς βουλευμασιν,
ὅς ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες, οἷα Φῆς παθεῖν,

δραῖς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ', ὅσον δύνη;

ἀχάρισαν ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους

ζηλοῦτε τιμάς· μηδὲ γιγνώσκοισθ' ἐμοί, 255

οἳ τοὺς Φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε,

ἦν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.

ἀτὰρ τί δὴ νόμισμα τοῦθ' ἡγούμενοι

ἐς τήνδε παῖδα ψῆφον ὥρισαν φόνου;

πότερα τὸ χρεῖν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφαγεῖν 260

πρὸς τύμβον, ἐνθα βουθυτεῖν μᾶλλον πρέπει;

ἢ τοὺς κτανόντας ἀνταποκτεῖναι θέλων,

ἐς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον;

ἀλλ' οὐδὲν αὐτὸν ἦδε γ' εἰργασαι κακόν.

Ἑλένην νιν αἰτεῖν χρὴ τάφῳ προσφαγματα 265

κείνη γὰρ ὤλεσέν νιν, ἐς Τροίαν τ' ἄγει.

εἰ δ' αἰχμάλωτον χρὴ τιν' ἐκκριτον θανεῖν,

κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν, οὐχ ἡμῶν τόδε.

ἢ Τυνδαρίς γὰρ εἶδος εὐπρεπεσάτη,

- 270 ἀδικοῦσά θ' ἡμῶν οὐδέν ἤσσον εὐρέσθῃ.
 τῷ μὲν δικαίῳ τόνδ' ἀμιλλῶμαι λόγον·
 ἃ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπαιτούσης ἐμοῦ,
 ἄκουσον. ἤψω τῆς ἐμῆς, ὡς Φῆς, χερός,
 καὶ τῆςδε γραίας, προσπιτνῶν, παρηϊδος.
- 275 ἀνθάπτομαί σου τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγώ,
 χάριν τ' ἀπαιτῶ τὴν τόθ', ἱκετεύω τέ σε,
 μή μου τὸ τέκνον ἐκ χερῶν ἀποσπάσης,
 μηδὲ κτάνητε. τῶν τεθνηκότων ἄλλῃς.
 ταύτῃ γέγηθα, καὶ πιλήθομαι κακῶν.
- 280 ἥδ' ἀντὶ πολλῶν ἐσί μοι παραψυχή,
 πόλις, τιθήνη, βάντρον, ἡγεμῶν ὁδοῦ.
 οὐ τοὺς κρατοῦντας δεῖ κρατεῖν ἢ μὴ χρεῶν,
 οὐδ' εὐτυχοῦντας εὖ δοκεῖν πράξειν αἰεὶ.
 καὶ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι.
- 285 τὸν πάντα δ' ὄλβον ἡμαρ εἴ μ' ἀφείλετο.
 ἀλλ', ὦ φίλον γένειον, αἰδέσθῃτί με,
 οἴκτειρον· ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαιϊκὸν στρατόν,
 παρηγόρησον, ὡς ἀποκτείνειν Φθόνος
 γυναῖκας, ἃς τοπρῶτον οὐκ ἐκτείνατε.
- 290 βωμῶν ἀποσπάσαντες, ἀλλ' ὠκτείρατε.
 νόμος δ' ἐν ὑμῖν τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος
 καὶ τοῖσι δούλοις αἵματος κεῖται πέρι.
 τὸ δ' ἀξίωμα, καὶν κακῶς λέγῃς, τὸ σὸν
 πείσει. λόγος γὰρ ἐκ τ' ἀδοξούντων ἰών,
- 295 καὶ τῶν δοκούντων ὠυτός, οὐ ταυτὸν σθένει.
 ΧΟΡ. οὐκ ἔστιν οὕτω σερρόος ἀνθρώπου φύσις,
 ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων
 κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλῃ δάκρυ.
- ΟΔΤΣ. Ἐκάβη, διδάσκου, μηδὲ τῷ θυ-
 μουμένῳ
- 300 τὸν εὖ λέγοντα, δυσμενῇ ποιοῦ φρενί.

ἐγὼ τὸ μὲν σὸν σῶμ', ὑφ' οὗπερ ἡτύχουν,
 σῶζειν ἔτοιμός εἰμι, οὐκ ἄλλως λέγω.
 ἃ δ' εἶπον εἰς ἅπαντας, οὐκ ἀρνήσομαι,
 Τροίας ἀλούσης, ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ στρατοῦ
 σὴν παῖδα δοῦναι σφάγιον ἐξαιτουμένῳ. 305
 ἐν τῷδε γὰρ κἀμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις,
 ὅταν τις ἐσθλὸς καὶ πρόθυμος ὦν ἀνὴρ
 μηδὲν φέρεται τῶν κακίωνων πλέον.
 ἡμῖν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς, γύναι,
 θανὼν ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος κάλλις ἀνὴρ. 310
 οὐκ οὖν τόδ' αἰσχροῦν, εἰ βλέποντι μὲν Φίλῳ
 χρώμεσθ', ἐπεὶ δ' ἄπеси, μὴ χρώμεσθ' ἔτι;
 εἶεν· τί δῆτ' ἐρεῖ τις, ἥν τις αὖ Φανῇ
 στρατοῦ τ' ἄθροισις, πολεμίῳ τ' ἀγωνία;
 πότερά μαχούμεσθ', ἢ φιλοψυχήσομεν, 315
 τὸν κατθανόνθ' ὀρώντες οὐ τιμώμενον;
 καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν κατ' ἡμέραν,
 κεῖ σμικρὸν ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι,
 τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιούμενον
 τὸν ἐμὲν ὀρᾶσθαι· διὰ μακροῦ γὰρ ἡ χάρις. 320
 εἰ δ' οἰκτρὰ πάσχειν φῆς, τάδ' ἀντάκουέ μου.
 εἰσὶν παρ' ἡμῖν, οὐδὲν ἦσσαν ἄθλιαί,
 γραῖαι γυναιῖκες ἡδὲ πρεσβύται, σέθεν,
 νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφῶν τητῶμεναι,
 ὧν ἡδε κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις. 325
 τόλμα τάδ'· ἡμεῖς δ', εἰ κακῶς νομίζομεν
 τιμᾶν τὸν ἐσθλόν, ἀμαθίαν ὀφλήσομεν.
 οἱ βάρβαροι δὲ μήτε τοὺς Φίλους, Φίλους
 ἡγεῖσθε, μήτε τοὺς καλῶς τεθνηκότας
 θαυμάζεσθ', ὥς ἂν ἡ μὲν Ἑλλάς εὐτυχῇ,
 ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὅμοια τοῖς βουλευμασιν. 330

ΧΟΡ. αἶ, αἶ· τὸ δοῦλον ὥς κακὸν πέφυκ' αἶ.

τολμᾷ δ' ἂ μὴ χρεΐ, τῇ βίᾳ νικῶμενον.

ΕΚ. ὦ Δύγατερ, οἱ μοι μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα
335 Φροῦδοι, μάτην ῥιφέντες ἀμφὶ σοῦ Φόνου·
σὺ δ', εἴ τι μείζω δύναμιν, ἢ μήτηρ, ἔχεις,
σπούδαζε, πάσας, ὥστ' ἀηδόνοσ σόμα,
Φθογγὰς ἰεῖσα, μὴ σερηθῆναι βίου.

πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ,
340 καὶ πεῖθ'· ἔχεις δὲ πρόφασιν. ἔσι γὰρ τέκνα
καὶ τῶδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην.

ΠΟΛ. ὁρῶ σ', Ὀδυσσεῦ, δεξιὰν ὕφ' εἵματος
κρύπτοντα χεῖρα, καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν
σρέφοντα, μή σου προσθίγω γευειάδος.

345 θάρσει· πέφευγας τὸν ἐμὸν Ἰκέσιον Δία.
ὥς ἔψομαί γε, τοῦ τ' ἀναγκαίου χάριν,
θανεῖν τε χρεΐζουσ'· εἰ δὲ μὴ βουλήσομαι,
κακῇ φανοῦμαι, καὶ φιλόψυχος γυνή.

τί γὰρ με δεῖ ζῆν; ἢ πατὴρ μὲν ἦν ἄναξ
350 Φρυγῶν ἀπάντων. τοῦτό μοι πρῶτον βίου.
ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὕπο,
βασιλεῦσι νύμφῃ, ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμων
ἔχουσ', ὅτου δῶμ' ἐσίαν τ' ἀφίξομαι·
δέσποινα δ', ἢ δύσηνος, Ἰδαίαισιν ἦν

355 γυναιξί, παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα,
ἴση θεῇσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον·
νῦν δ' εἰμὶ δούλη. πρῶτα μὲν με τοῦνομα
θανεῖν ἐρᾶν τίθῃσιν, οὐκ εἰωθὸς ἐν·
ἔπειτ' ἴσως ἂν δεσποτῶν ὤμων φρένας

360 τύχοιμ' ἂν, ὅστις ἀργύρου μ' ὠνήσεται,
τὴν Ἑκτορός τε, χ' ἀτέρων πολλῶν,· κᾶσιν·
προσθεῖς δ' ἀνάγκην σιτοποιῶν ἐν δόμοις,
σαίρειν τε δῶμα, κερκίσιν τ' ἐφεσάναι,
λυπρὰν ἄγουσαν ἡμέραν μ' ἀναγκάσει·

λέχη δὲ τὰ μὰ δοῦλος ὠνητός ποθεν 365

χρᾶνεϊ, τυράννων πρόσθεν ἡξιωμένα.

οὐ δῆτ'· ἀφίημ' ὀμμάτων ἐλεύθερον

φέγγος τόδ', "Αἰδη προστιθεῖς ἐμὸν δέμας.

ἄγ' οὖν μ', Ὀδυσσεῦ, καὶ διέργασαί μ' ἄγων.

οὔτ' ἐλπίδος γάρ, οὔτε του δόξης ὀρῶ 370

θάρσος παρ' ἡμῖν, ὥς ποτ' εὖ πράξαι με χρή.

μηῆτερ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδῶν γένη

λέγουσα, μήτε δρῶσα· συμβούλου δ' ἐμοὶ

θανεῖν, πρὶν αἰσχυρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν.

ὅστις γὰρ οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν, 375

φέρει μὲν, ἀλγεῖ δ', αὐχέν' ἐντιθεῖς ζυγῶ·

θανῶν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος,

ἢ ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος.

ΧΟΡ. δεινὸς χαρακτήρ, καπίσσημος ἐν
βροτοῖς,

ἐσθλῶν γενέσθαι, καπὶ μεῖζον ἔρχεται 380

τῆς εὐγενείας τοῦνομα τοῖσιν ἀξίοις.

ΕΚ. καλῶς μὲν εἶπας, θύγατερ· ἀλλὰ τῷ
καλῷ

λύπη πρόσεςιν. εἰ δὲ δεῖ τῷ Πηλέως

χάριν γενέσθαι παιδί, καὶ ψόγον φυγεῖν

ὑμᾶς, Ὀδυσσεῦ, τήνδε μὲν μὴ κτείνετε· 385

ἡμᾶς δ' ἄγοντες πρὸς πυρὰν Ἀχιλλέως,

κευτεῖτε, μὴ Φείδεσθ'· ἔτεκον ἐγὼ Πάριν,

ὃς παῖδα Θέτιδος ὠλεσεν τόξοις βαλὼν.

ΟΔ. οὐ σ', ὦ γεραία, κατθανεῖν Ἀχιλλέως
Φάντασμ' Ἀχαιοῦς, ἀλλὰ τήνδ', ἠτήσατο. 390

ΕΚ. ὑμεῖς δέ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφονεύ-
σατε,

καὶ δις τόσον πόμ' αἵματος γενήσεται

γαῖα, νεκρῶ τε, τῷ τὰδ' ἐξαιτουμένῳ.

ΟΔΥΣ. ἄλτις κόρης σῆς θάνατος· οὐ προσ-
οιζέος

395 ἄλλος πρὸς ἄλλω· μηδὲ τόνδ' ὀφείλομεν.

ΕΚ. πολλή γ' ἀνάγκη θυγατρὶ συνθανεῖν ἐμέ.

ΟΔΥΣ. πῶς; οὐ γὰρ οἶδα δεσπότας κεκτη-
μένος.

ΕΚ. ὅμοια, κισσὸς δρυὸς ὅπως, τῆςδ' ἔξομαι.

ΟΔ. οὐκ· ἦν γε πείθῃ τοῖσι σοῦ σοφωτέροις.

400 ΕΚ. ὥς τῆςδ' ἐκαῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι.

ΟΔΥΣ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὲν τήνδ' ἄπειμ'
αὐτοῦ λιπών.

ΠΟΛ. μήτερ, πιθοῦ μοι· καὶ σὺ, παῖ Λαερ-
τίου,

χάλα τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις.

σὺ δ', ὦ τάλαινα, τοῖς κρατοῦσι μὴ μάχου.

405 βούλει πεσεῖν πρὸς οὐδας, ἐλκῶσαί τε σὸν,

γέροντα χρωῖτα, πρὸς βίαν ὠθυμένην,

ἀσχημονῆσαί τ', ἐκ νέου βραχίονος

σπασθεῖς; ἃ πείσῃ. μὴ σύ γ'· οὐ γὰρ ἄξιον.

ἀλλ', ὦ Φίλη μοι μήτερ, ἡδίστην χεῖρα

410 δός, καὶ παρειὰν προσβαλεῖν παρηϊδί·

ὥς οὐ ποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον,

ἄκτινα κύκλον θ' ἡλίου προσόψομαι.

τέλος δέχου δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων.

ὦ μήτερ, ὦ τεκοῦς, ἄπειμι δὴ κάτω — —

415 ΕΚ. ὦ θυγάτερ, ἡμεῖς δ' ἐν Φάει δουλεύ-
σομεν.

ΠΟΛ. ἄνυμφος, ἀνυμέναιος, ὦν μ' ἐχρῆν
τυχεῖν.

ΕΚ. οἴκτρά σύ, τέκνον· ἀθλία δ' ἐγὼ γυνή·

ΠΟΛ. ἐκεῖ δ' ἐν Ἄιδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.

ΕΚ. οἷ μοι τί δράσω; ποῖ τελευτήσω βίον;

ΠΟΛ. δούλη θανοῦμαι, πατρός οὐσ' ἔλευ- 420
θέρου.

ΕΚ. ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοιροι τέκνων.

ΠΟΛ. τί σοι πρὸς Ἑκτορ', ἢ γέροντ' εἶπω
πόσιν;

ΕΚ. ἄγγελλε πασῶν ἀθλιωτάτην ἐμέ.

ΠΟΛ. ὦ σέρνα, μασοί θ', οἳ μ' ἐθρέψαθ'
ἠδέως.

ΕΚ. ὦ τῆς ἀώρου θύγατερ ἀθλίας τύχης. 425

ΠΟΛ. χαῖρ', ὦ τεκοῦσα, χαῖρε Κασάνδρα
τ' ἐμοὶ — —

ΕΚ. χαίρωσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔσιν τόδε.

ΠΟΛ. ὅτ' ἐν Φιλίπποις Θραξὶ Πολύδωρος
κάσις.

ΕΚ. εἰ ζῇ γ' ἀπιστῶ δ' ὥδε πάντα δυστυχῶ.

ΠΟΛ. ζῇ, καὶ θανοῦσης ὄμμα συγκλείσει 430
τὸ σόν.

ΕΚ. τέθνηκ' ἔγωγε, πρὶν θανεῖν, κακῶν ὕπο.

ΠΟΛ. κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ', ἀμφιθεῖς κάρα
πέπλοις,

ὥς, πρὶν σφαγῆναί γ', ἐκτέτηκα καρδίαν

θρήνοισι μητρός, τήνδε τ' ἐκτήκω γόοις.

ὦ Φῶς· πρὸς πεῖν γὰρ σὸν ὄνομ' ἔξεσί μοι· 435

μέτεσι δ' οὐδέν, πλὴν ὅσον χρόνον ξίφους

βαίνω μεταξὺ καὶ πυρᾶς Ἀχιλλέως.

ΕΚ. οἱ ἐγὼ· προλείπω· λύεται δ' ἐμοῦ
μέλη.

ὦ θύγατερ, ἄψαι μητρός, ἔκτεινον χεῖρα,

δός· μὴ λίπης μ' ἀπαιδ'. ἀπωλόμην, Φίλαι. 440

ὥς τὴν Λάκαιναν ξύγγονον Διοσκόροιν,

Ἑλένην ἴδοιμι. διὰ καλῶν γὰρ ὀμμάτων

αἴσχισα Τροίαν εἶλε τὴν εὐδαίμονα.

- ΧΟΡ. Αὔρα, ποντιαῖς αὔρα, σροΦῇ ἀ.
 445 ἄτε ποντοπόρους κομίζεις
 θοᾶς ἀνάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας,
 ποῖ με τὰν μέλεαν πορεύσεις;
 τῷ δουλόσυνος πρὸς οἶκον
 κτηθεῖς' ἀφίζομαι;
 450 ἢ Δωρίδος ὄρμον αἴας,
 ἢ Φθιάδος, ἔνθα τὸν καλλί-
 στων ὑδάτων πατέρα
 Φασὶν Ἀπιδανὸν
 τὰς γύας λιπαίνειν;
 455 ἢ νάσων, ἀλιήρει ἀντίστρ. ἀ.
 κῶπα πεμπομένην τάλαιναν,
 οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσαν οἴκοις,
 ἔνθα πρωτόγονός τε Φοῖνιξ,
 δάφνα θ' ἱεροῦς ἀνέσχε
 460 Λατοῖ Φίλα πτόρθους,
 ὦδῖνος ἄγαλμα δίας;
 σὺν Δηλιάσι τε κούραισιν,
 Ἀρτέμιδός τε θεᾶς
 χρυσέαν ἄμπυκα,
 465 τόξα τ' εὐλογήσω;
 ἢ Παλλάδος ἐν πόλει, σροΦῇ β'.
 τᾶς καλλιδίφρου Ἀθα-
 ναίας ἐν κροκέῳ πέπλῳ
 ζεύξομαι ἄρματι πώλους,
 470 ἐν δαιδαλέαισι ποικίλ-
 λουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις,
 ἢ Τιτάνων γενεάν,
 τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ
 κοιμίζει Φλογμῷ Κρονίδας;
 475 ὦ μοι τεκέων ἐμῶν, ἀντιστρ. β'.

ὦ μοι πατέρων, χθονός σ',
 ἃ καπνῷ κατερείπεται
 τυφόμενα, δορίκμητος,
 ὑπ' Ἀργείων· ἐγὼ δ' ἐν
 ξείνῃ χθονὶ δὴ κέκλημαι 480
 δούλα, λιποῦσ' Ἀσίαν
 Εὐρώπας θεράπναν,
 ἀλλάξας Ἄϊδα θαλάμους.

ΤΑΛ. Ποῦ τὴν ἀνασσαν δὴ ποτ' οὔσαν Ἰλίου
 Ἑκάβην ἂν ἐξεύροιμι, Τρωάδες κόραι; 485

ΧΟΡ. αὕτη πέλας σου, νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθονί,
 Ταλθύβιε, κεῖται, ξυγκεκλεισμένη πέπλοις.

ΤΑΛ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω: πότερά σ' ἀνθρώ-
 πους ὄρᾱν;

ἢ δόξαν αὐτοῦς τήνδε κεντῆσθαι μάτην
 ψευδῇ, δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος, 490
 τύχην δὲ πάντα τὰν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν;
 οὐχ ἥδ' ἀνασσα τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν;
 οὐχ ἥδε Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ;
 καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέσκηκεν δορί,
 αὕτη δὲ δούλη, γραῦς, ἄπαις, ἐπὶ χθονί 495
 κεῖται, κόνει Φύρουσα δύσηνον κάρα.

Φεῦ, Φεῦ· γέρων μὲν εἰμ'· ὅμως δ' ἐμοὶ θανεῖν
 εἴη, πρὶν αἰσχροῖ περιπεσεῖν τύχῃ τινί.
 ἀνίσας, ὦ δύσηνε, καὶ μετάρσιον
 πλευρὰν ἔπαιρε, καὶ τὸ πάλλευκον κάρα. 500

ΕΚ. ἔα· τίς οὔτος σῶμα τοῦμὸν οὐκ ἔα
 κείσθαι; τί κινεῖς μ', ὅστις εἶ, λυπούμενην;

ΤΑΛΘ. Ταλθύβιος ἦκω, Δαναῖδων ὑπηρέ-
 τής,

Ἀγαμέμνονος πέμψαντος, ὦ γύναι, μέτα.

ΕΚ. ὦ φίλτατ', ἄρα, καὶ μ' ἐπισφάξαι τάφῳ 505

δοκοῦν Ἀχαιοῖς, ἦλθες; ὥς Φίλ' ἄν λέγοις·
σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν· ἡγοῦ μοι, γέρον.

ΤΑΛΘ. σὴν παῖδα κατθανοῦσαν ὥς θάψῃς·

γύναι,

ἦκω μετασείχων σε· πέμπουσιν δ' ἐμὲ
510 δισσοί τ' Ἀτρεΐδαι, καὶ λεῶς Ἀχαιϊκός.

ΕΚ. οἴμοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ' ὥς θανουμένους
μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημανῶν κακὰ;

ὄλωλας, ὦ παῖ, μητρὸς ἀρπασθεῖς' ἀπό·

ἡμεῖς δ' ἄτεκνοι τοῦπί σ'· ὦ τάλαιν' ἐγώ.

515 πῶς καὶ νιν ἐξεπράξατ'; ἄρ' αἰδούμενοι;

ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἦλθεθ', ὥς ἐχθρὰν, γέρον,

κτείνοντες; εἶπέ, καίπερ οὐ λέξων Φίλα.

ΤΑΛΘ. διπλᾶ με χρήσεις δάκρυα κερδάναι,

γύναι,

σῆς παιδὸς οἶκτω· νῦν τε γὰρ λέγων κακὰ

520 τέγξιω τόδ' ὄμμα, πρὸς τάφῳ θ', ὅτ' ὠλλυτο.

παρῆν μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαιϊκοῦ στρατοῦ

πλήρης πρὸ τύμβου, σῆς κόρης ἐπὶ σφαγᾶς.

λαβὼν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένην χερὸς,

ἔσῃσ' ἐπ' ἄκρου χώματος, πέλας δ' ἐγώ·

525 λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἐκκρίτοι νεανίαί,

σιῖρτημα μόσχου σῆς καθέζοντες χεροῖν,

ἔσποντο· πλήρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας

πάγχρυσον, ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως

χοᾶς θανόντι πατρί· σημαίνει δ' ἐμοί,

530 σιγὴν Ἀχαιῶν παντὶ κηρύξαι στρατῷ.

καὶ γὰρ παρασᾶς εἶπον ἐν μέσοις τάδε·

Σιγᾶτ' Ἀχαιοί, σῖγα πᾶς ἔσω λεώς·

σίγα, σιώπα· νήνεμον δ' ἔσῃσ' ὄχλον.

ὁ δ' εἶπεν· ὦ παῖ Πηλέως, πατὴρ δ' ἐμός,

535 δέξαι χοᾶς μου τάςδε κηλητήριους,

νεκρῶν ἀγωγούς· ἔλθε δ', ὥς πίης μέλαν
 κόρης ἀκραιφνὲς αἷμ', ὅ σοι δωρούμεθα
 στρατός τε, καὶ γῶ· πρευμενὴς δ' ἡμῖν γενοῦ,
 λῦσαί τε πρύμνας, καὶ χαλινωτήρια
 νεῶν δὸς ἡμῖν, πρευμενοῦς τ' ἀπ' Ἰλίου 540
 νόσου τυχόντας, πάντας ἐς πάτραν μολεῖν.
 τοσαῦτ' ἔλεξε· πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός.
 εἶτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κίωπης λαβῶν,
 ἐξεῖλκε κολεοῦ· λογάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ
 νεανίαις ἔνευσε παρθένον λαβεῖν. 545
 ἥ δ', ὥς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον·
 ὦ τὴν ἐμὴν πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν,
 ἐκοῦσα θνήσκω· μή τις ἄψηται χροὸς
 τοῦ μοῦ. παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
 ἐκευθέραν δ' ἐμ', ὥς ἐλευθέρα θάνω, 550
 πρὸς θεῶν, μεθέυτες, κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ
 δούλη κεκληῆσθαι, βασιλὶς οὐσ', αἰσχύνομαι.
 λαοὶ δ' ἐπερρώρθησαν· Ἀγαμέμνων τ' ἀναξ
 εἶπεν μεθεῖναι παρθένον νεανίαις.
 οἱ δ', ὥς τάχιστα ἤκουσαν ὑσάτην ὅπα, 555
 μεθῆκαν, οὐπὲρ καὶ μέγιστον ἦν κράτος.
 καὶ πρὶν τόδ' εἰσῆκουσε δεσποτῶν ἔπος,
 λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος,
 ἔρρωξε λαγόνας εἰς μέσας παρ' ὀμφαλόν,
 μαζοὺς τ' ἔδειξε, σέρνα θ', ὥς ἀγάλματος, 560
 κάλλιπα· καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ,
 ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον·
 Ἰδού, τόδ' εἰ μὲν σέρνον, ὦ νεανία,
 παίειν προθυμῇ, παῖσον· εἰ δ' ὑπ' αὐχένα
 χρήσεις, πάρεςσι λαιμὸς εὐτρεπῆς ὅδε. 565
 ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων, οἴκτω κόρης,
 τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρρώας·

κρουνοὶ δ' ἐχώρουν. ἡ δέ, καὶ θνήσκουσ', ὅμως
πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν,
570 κρύπτουσ', ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεῶν.
ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ,
οὐδεὶς τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόνον,
ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν τὴν θανοῦσαν ἐκ χερῶν
Φύλλοις ἔβαλλον· οἱ δὲ πληροῦσιν πυράν,
575 κορμούς φέροντες πευκίνους· ὁ δ' οὐ φέρων,
πρὸς τοῦ φέροντος τοιάδ' ἤκουεν κακὰ·
"Εσηκας, ὦ κάκισε, τῇ νεάνιδι
οὐ πέπλον, οὐδὲ κόσμον ἐν χεροῖν ἔχων;
οὐκ εἴ τι δώσων τῇ περισσ' εὐκαρδίῳ,
580 ψυχὴν τ' ἀρίστη; τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγω
παιδὸς θανούσης· εὐτεκνωτάτην δὲ σὲ
πασῶν γυναικῶν, δυστυχεσάτην θ' ὄρω.

ΧΟΡ. δεινὸν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε,
πόλει τε τῇ μῆ· θεῶν ἀναγκαῖον τόδε.

585 ΕΚ. ὦ θύγατερ, οὐκ οἶδ' εἰς ὅ τι βλέψω
κακῶν,

πολλῶν παρόντων. ἦν γὰρ ἄψωμαί τινος,
τόδ' οὐκ ἔἴ με· παρακαλεῖ δ' ἐκείθεν αὖ
λύπη τις ἄλλη, διάδοχος κακῶν κακοῖς.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν, ὥστε μὴ σέβειν, πάθος
590 οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρενός·
τὸ δ' αὖ λῖαν παρεῖλες, ἀγγελθεῖσά μοι
γενναῖος. οὐκ οὖν δεινόν, εἰ γῆ μὲν κακὴ,
τυχοῦσα καιροῦ θεόθεν, εὖ σάχυν φέρει,
χρηστὴ δ', ἀμαρτοῦσ' ὧν χρεῶν αὐτὴν τυχεῖν,
595 κακὸν δίδωσι καρπὸν· ἀνθρώποις δ' αἰεὶ
ὁ μὲν πονηρός, οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός·
ὁ δ' ἐσθλός, ἐσθλός, οὐδὲ συμφορᾶς ὑπο
Φύσιν διέφθειρ', ἀλλὰ χρηστός ἐς' αἰεὶ.

ἄρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί;
 ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς 600
 δίδαξιν ἐσθλοῦ· τοῦτο δ' ἦν τις εὖ μάθη,
 οἶδεν τό γ' αἰσχρόν, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών.
 καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην·
 σὺ δ' ἐλθέ, καὶ σήμνηνον Ἀργείοις τάδε,
 μὴ θιγγάνειν μου μηδέν', ἀλλ' εἶργειν ὄχλον, 605
 τῆς παιδός. ἐν τοι μυρίῳ στρατεύματι
 ἀκόλαστος ὄχλος, ναυτική τ' ἀναρχία
 κρείσσων πυρός· κακὸς δ', ὃ μὴ τι δρῶν κακόν.
 σὺ δ' αὖ λαβοῦσα τεῦχος, ἀρχαῖα λάτρι,
 βάψασ' ἐνεγχε δεῦρο ποντίας ἁλός, 610
 ὥς παῖδα λουτροῖς τοῖς πάνυσάτοις ἐμήν,
 νύμφην τ' ἄννυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον,
 λούσω, προθῶμαί μ'· ὥς μὲν ἀξία, πόθεν;
 οὐκ ἂν δυναίμην· ὥς δ' ἔχω, (τί γὰρ πάθω;) 615
 κόσμον τ' ἀγείρας' αἰχμαλωτίδων πάρα,
 αἶ μοι πάρεδροι τῶνδ' ἔσω σκηνωμάτων
 ναίουσιν, εἴ τις, τοὺς νεωσὶ δεσπότας
 λαθοῦσ', ἔχει τι κλέμμα τῶν αὐτῆς δόμων.
 ὦ σχήματ' οἴκων, ὦ ποτ' εὐτυχεῖς δόμοι,
 ὦ πλεῖς' ἔχων κάλλισά τ', εὐτεκνώτατε 620
 Πρίαμε, γεραιά μ' ἦδ' ἐγὼ μήτηρ τέκνων,
 ὥς εἰς τὸ μηδέν ἤκομεν, φρονήματος
 τοῦ πρὶν σερέντες. εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα,
 ὃ μὲν τις ἡμῶν πλουσίοις ἐν δώμασιν,
 ὃ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος. 625
 τάδ' οὐδέν· ἄλλως φροντίδων βουλευμάτα,
 γλώσσης τε κόμπτοι. κείνος ὀλβιώτατος,
 ὅτῳ κατ' ἡμᾶρ τυγχάνει μηδέν κακόν.

ΧΟΡ. Ἐμοὶ χρῆν συμφοράν, 630
 ἔμοι χρῆν πῆμονάν γενέσθαι,

- Ἰδαίαν ὅτε πρῶτον ὕλαν
Ἀλέξανδρος εἰλατίναν
ἐτάμεθ', ἄλιον ἐπ' οἶδμα ναυσολήσων
Ἑλένας ἐπὶ λέκτρα, τὰν καλ-
635 λίσαν ὁ χρυσοφαῆς
Ἄλιος αὐγάζει.
πόνοι γάρ, καὶ πόνων ἀντιστροφή.
ἀνάγκαι κρείσσονες, κυκλοῦνται.
κοινὸν δ' ἐξ ἰδίας ἀνοίας
640 κακὸν τᾷ Σιμουντίδι γὰ
ὀλέθριον ἔμολε, συμφορὰ τ' ἀπ' ἄλλων.
ἐκρίθη δ' ἔρις, ἂν ἐν Ἰδα
κρίνει τρισσὰς μακάρων
παῖδας ἀνὴρ βούτας,
645 ἐπὶ δορί, καὶ φόνῳ, καὶ ἐμῶν ἐπιπόδός.
μελάθρων λώβα·
ζένει δὲ καὶ τις ἀμφὶ τὸν
εὖρουν Εὐρώταν
Λάκαινα πολυδάκρυτος ἐν δόμοις κόρα·
650 πολιόν τ' ἐπὶ κραῖτα μάτηρ
τέκνων θανόντων τίθεται
χέρα, δρύπτεταί τε παρειάν,
δίαιμον ὄνυχά τιθεμένα σπαραγμοῖς.
ΘΕΡ. Γυναῖκες, Ἑκάβη ποῦ ποθ' ἡ παν-
αθλία,
655 ἡ πάντα νικῶσ' ἄνδρα καὶ θῆλυν σποράν
κακοῖσιν; οὐδεὶς ζέφانون ἀνθαιρήσεται.
ΧΟΡ. τί δ', ὦ τάλαινα, σῆς κακογλώσσου
βοῆς,
ὥς οὐ ποθ' εὖδει λυπρὰ σου κηρύγματα;
ΘΕΡ. Ἑκάβη φέρω τόδ' ἄλγος· ἐν κακοῖ-
σι δὲ

οὐ ράδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν σόμα. 660

ΧΟΡ. καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ἄπο
ἥδ'· εἰς δὲ καιρὸν σοῖσι φαίνεται λόγοις.

ΘΕΡ. ὦ παντάλαινα, κᾶτι μᾶλλον ἢ λέγω,
δέσποιν', ὄλωλας· κούκ' εἴ βλέπουσα Φῶς,
ἄπαις, ἀνανδρος, ἀπολις, ἐξεφθαρμένη. 665

ΕΚ. οὐ καινὸν εἶπας· εἰδῶσιν δ' ὠνείδισας.
ἀτὰρ τί νεκρὸν τόνδ' ἐμοὶ Πολυξένης
ἦκεις κομίζουσ', ἥς ἀπηγγέλθη τάφος
πάντων Ἀχαιῶν διὰ χερὸς σπουδῇν ἔχειν;

ΘΕΡ. ἥδ' οὐδὲν οἶδεν, ἀλλὰ μοι Πολυξένην 670
θρηνεῖ· νέων δὲ πημάτων οὐχ ἄπτεται.

ΕΚ. οἱ ἐγὼ τάλαινα, μῶν τὸ βακχεῖον κᾶρα
τῆς θεσπιωδοῦ δεῦρο Κασάνδρας φέρεις;

ΘΕΡ. ζῶσαν λέλακας· τὸν θανόντα δ' οὐ
ζένεις
τόνδ'· ἀλλ' ἄθρησον σῶμα γυμνωθὲν νεκροῦ, 675
εἴ σοι φανεῖται θαῦμα, καὶ παρ' ἐλπίδας.

ΕΚ. οἶμοι, βλέπω δὴ παῖδ' ἐμὸν τεθνηκότα
Πολύδωρον, ὃν μοι Θρηξ' ἔσωζ' οἴκοις ἀνὴρ.
ἀπωλόμην δύσηνος, οὐκ' εἰμὶ δὴ.

ὦ τέκνον, τέκνον,
αἶ, αἶ, κατάρχομαι νόμον
βακχεῖον, ἐξ ἀλάστορος
ἄρτιμαθῆς κακῶν. 680

ΘΕΡ. ἔγνωσ γὰρ ἄτην παιδός, ὦ δύσηνε, σοῦ;

ΕΚ. ἄπις' ἄπις, καινὰ καινὰ δέρκομαι. 685

ἕτερα δ' ἀφ' ἐτέρων κακὰ κακῶν κυρεῖ·
οὐδέποτ' ἀδάκρυτος, ἀσένακτος
ἄμέρα μ' ἐπισχήσει.

ΧΟΡ. δεῖν', ὦ τάλαινα, δεῖνὰ πάσχομεν
κακά.

690 ΕΚ. ὦ τέκνον, τέκνον ταλαίνας ματρός,
τίνι μόρῳ θνήσκεις, τίνι πότμῳ κεῖσαι;
πρὸς τίνος ἀνθρώπων;

ΘΕΡ. οὐκ οἶδ'· ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῷ θαλασ-
σίαις.

ΕΚ. ἐμβλητον, ἢ πέσημα Φοινίου δορός;

695 ΘΕΡ. ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ
πόντρου νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων.

ΕΚ. ὦ μοι, αἶ, αἶ,
ἔμαθον ἐνύπνιον ὀμμάτων ἐμῶν
ὄψιν, οὐ με φάσμα παρέβα
700 μελανόπτερον, ἄν εἶδον
ἀμφὶ σ', ὦ τέκνον, οὐκέτ'
όντα Διὸς ἐν Φάει.

ΧΟΡ. τίς γάρ νιν ἔκταν'; οἶσθ', ὄνειρόφρον,
φράσαι;

ΕΚ. ἐμὸς, ἐμὸς ξένος, Θρήκιος ἱππότας,
705 ἱν' ὁ γέρων πατὴρ ἔθρετό νιν κρύψας.

ΧΟΡ. ὦ μοι, τί λέξεις; χρυσὸν ὥς ἔχοι κτα-
νών;

ΕΚ. ἄρρητ', ἀνωνόμαστα, θαυμάτων πέρα,
οὐχ ὅσιά τ', οὐδ' ἀνεκτά. παῦ δίκᾳ ξένων;
ὦ κατάρατ' ἀνδρῶν, ὥς διεμοιράσω
710 χρόα, σιδარέω τεμῶν φασγάνῳ
μέλεα τοῦδε παιδός, οὐδ' ὥκτισας.

ΧΟΡ. ὦ τλήμον, ὥς σε πολυπονωτάτην
βροτῶν

δαίμων ἔθηκεν, ὅστις ἐσί σοι βαρύς.

ἀλλ' εἰσορῶ γάρ τοῦδε δεσπότου δέμας

715 Ἀγαμέμνωνος· τοῦνθένδε σιγῶμεν, Φίλαι.

ΑΓΑΜ. Ἐκάβη, τί μέλλεις παῖδα σὴν κρύ-
πτειν τάφῳ,

ἐλθοῦς, ἐφ' οἷς περ Ταλθύβιος ἤγγειλ' ἐμοί,
μὴ θιγγάνειν σῆς μηδέν' Ἀργείων κόρης;
ἡμεῖς μὲν οὖν ἔωμεν, οὐδὲ ψαύομεν.

σὺ δὲ σχολάζεις, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ. 720

ἦ κω δ' ἀποσελῶν σε. τά κεῖθεν γὰρ εὖ
πεπραγμέν' ἐσίν, εἴ τι τῶνδ' ἐσίν καλῶς.

ἔα, τίν' ἄνδρα τόνδ' ἐπὶ σκηναῖς ὁρῶ
θανόντα Τρώων; οὐ γὰρ Ἀργείων, πέπλοι
δέμας περιπτύσσοντες, ἀγγέλλουσί μοι. 725

ΕΚ. δύσην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγουσα σέ,
Ἐκάβη, τί δράσω; πότερά προσπέσω γόνυ
Ἀγαμέμνονος τοῦδ', ἢ Φέρω σιγῇ κακὰ;

ΑΓΑΜ. τί μοι προσώπων νῶτον ἐγκλίνασα
σὸν

δύρη, τὸ πραχθὲν δ' οὐ λέγεις; τίς ἔσθ' ὁδε; 730

ΕΚ. ἀλλ' εἴ-με, δούλην πολεμίαν θ' ἡγού-
μενος,

γυνάτων ἀπώσαιτ', ἄλγος αὖ προσθείμεθ' ἄν.

ΑΓ. οὐ τοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων,
ἐξισορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων.

ΕΚ. ἄρ' ἐκλογίζομαί γε πρὸς τὸ δυσμενὲς 735
μᾶλλον Φρένας τοῦδ', ὄντος οὐχὶ δυσμενοῦς;

ΑΓΑΜ. εἴ τοι με βούλει τῶνδε μηδέν εἰδέναι,
ἐς ταυτὸν ἦκεις· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν.

ΕΚ. οὐκ ἂν δυναίμην τοῦδε τιμωρεῖν ἄτερ
τέκνοισι τοῖς ἐμοῖσι. τί σρέφω τάδε; 740

τολμᾶν ἀνάγκη, καὶ τῷ τῶνδε, καὶ μὴ κῦχω.

Ἀγάμεμνον, ἱκετεύω σε τῶνδε γυνάτων,
καὶ σοῦ γενείου, δεξιᾶς τ' εὐδαίμωνος.

ΑΓΑΜ. τί χρῆμα μασεύουσα; μῶν ἐλεύ-
θερον

αἰῶνα θέσθαι; ῥάδιον γὰρ ἐςί σοι. 745

ΕΚ. οὐ δῆτα· τοὺς κακοὺς δὲ τιμωρουμένη,
αἰῶνα τὸν ζύμπαντα δουλεῦσαι θέλω.

ΑΓΑΜ. καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκειαν κα-
λεῖς;

ΕΚ. οὐδέν τι τούτων, ὣν σὺ δοξάζεις, ἄναξ.
750 ὄρᾳς νεκρὸν τόνδ', οὐ κατασάζω δάκρυ;

ΑΓ. ὄρῳ. τὸ μέντοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν.

ΕΚ. τοῦτόν ποτ' ἔτεκον, κ' ἄφερον ζώνης ὑπο.

ΑΓΑΜ. ἔστιν δέ τις σῶν οὗτος, ὦ τλῆμον, τέ-
κνων;

ΕΚ. τῶν οὐ θανόντων Πριαμιδῶν ὑπ' Ἰλίου.

755 ΑΓΑΜ. ἦ γάρ τιν' ἄλλον ἔτεκες, ἢ κείνους,
γύναι;

ΕΚ. ἀνόνητά γ', ὥς ἔοικε, τόνδ', ὃν εἰσορᾷς.

ΑΓΑΜ. ποῦ δ' ὦν ἐτύγχαν', ἠνίκ' ὦλλυτο
πτόλις;

ΕΚ. πατήρ νιν ἐξέπεμψεν, ὀρῶδῶν θανεῖν.

ΑΓΑΜ. ποῖ, τῶν τότε ὄντων χωρίσας τέ-
κνων μόνον;

760 ΕΚ. εἰς τήνδε χώραν, οὐπὲρ εὐρέθη θανῶν.

ΑΓΑΜ. πρὸς ἄνδρ', ὃς ἄρχει τῆςδε Πολυ-
μήσῳρ χθονός;

ΕΚ. ἐνταῦθα ἐπέμψθη πιεριστάτου χρυσοῦ
Φύλαξ.

ΑΓΑΜ. θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πά-
τρου τυχών;

ΕΚ. τίνος γ' ὑπ' ἄλλου; Θρήξ νιν ὦλεσε ξένος.

765 ΑΓΑΜ. ὦ τλῆμον, ἥπου χρυσὸν ἠράσθη
λαβεῖν;

ΕΚ. τοιαῦτ', ἐπειδὴ ξυμφορὰν ἔγνω Φρυγῶν.

ΑΓΑΜ. εὖρες δὲ ποῦ νιν, ἢ τίς ἤνεγκεν νεκρόν;

ΕΚ. ἦδ', ἐντυχοῦσα ποντίας ἀκτῆς ἐπι.

ΑΓΑΜ. τοῦτον ματεύουσ', ἢ πονοῦσ' ἄλλον
πόνον;

ΕΚ. λούτρ' ὥχετ' οἴσους' ἐξ ἁλὸς Πολυξένη. 770

ΑΓΑΜ. κτανών νιν, ὡς ἔοικεν, ἐκβάλλει
ξένος.

ΕΚ. θαλασσόπλαγκτόν γ' ὥδε διατεμῶν
χρόα.

ΑΓΑΜ. ᾧ σχετλία σὺ σῶν ἀμετρήτων πόνων.

ΕΚ. ὄλωλα, κούδεν λοιπόν, Ἀγάμεμνον,
κακῶν.

ΑΓΑΜ. Φεῦ, Φεῦ· τίς οὕτω δυστυχῆς ἔφυ 775
γυνή;

ΕΚ. οὐκ ἔσιν, εἰ μὴ τὴν Τύχην αὐτὴν λέγοις.
ἀλλ' ὥνπερ οὔνεκ' ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ,
ἀκουσον. εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ,
ξέργοιμ' ἄν· εἰ δὲ τοῦμπαλιν, σὺ μοι γενοῦ
τιμωρὸς ἀνδρός, ἀνοσιωτάτου ξένου, 780
ὃς οὔτε τοὺς γῆς νέρθευ, οὔτε τοὺς ἄνω
δείσας, δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον,
κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχῶν ἐμοί,
ξενίας τ' ἀριθμῶ τὰ πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων·
τυχῶν δ' ὅσων δεῖ, καὶ λαβὼν προμηθεῖαν, 785
ἔκτεινε, τύμβου δ', εἰ κτανεῖν ἐβούλετο,
οὐκ ἠξίωσεν, ἀλλ' ἀφῆκε πόντιον.
ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε, καὶ σθενεῖς ἴσως·
ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι, χῶ κείνων κρατῶν
νόμος· νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα, 790
καὶ ζῶμεν ἄδικα καὶ δίκαι' ὠρισμένοι.
ὃς εἰς σ' ἀνελθὼν, εἰ διαφθαρήσεται,
καὶ μὴ δίκην δώσουσιν, οἵτινες ξένους
κτείνουσιν, ἢ θεῶν ἱερὰ τολμῶσιν φέρειν,
οὐκ ἔσιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον. 795

- ταῦτ' οὖν ἐν αἰσχροῦ θέμενος, αἰδέσθῃ τί με.
οἴκτειρον ἡμᾶς, ὥς γραφεύς τ' ἀποσαθεῖς
ἰδοῦ με, καὶ ἀνάσθῃσιν οἷ' ἔχω κακὰ.
τύραννος ἦν ποτ'· ἀλλὰ νῦν δούλη σέθεν·
800 εὐπαις ποτ' οὔσα, νῦν δὲ γραῦς, ἅπαις θ' ἅμα,
ἄπολις, ἔρημος, ἀθλιωτάτη βροτῶν.
οἴμοι τάλαινα, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα;
ἔοικα πράξειν οὐδέν· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
τί δῆτα θνητοὶ τᾶλλα μὲν μαθήματα
805 μοχθοῦμεν, ὥς χρή, πάντα, καὶ μασεύομεν,
πειθῶ δέ, τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην,
οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος σπουδάζομεν,
μισθοὺς διδόντες μανθάνειν, ἵν' ἢ ποτε
πεῖθῃν ἅ τις βούλοιτο, τυγχάνειν θ' ἅμα;
810 πῶς οὖν ἔτ' ἂν τις ἐλπίσαι πράξειν καλῶς;
οἱ μὲν τοσοῦτοι παῖδες οὐκέτ' εἰσὶ μοι·
αὐτὴ δ' ἐπ' αἰσχροῖς αἰχμάλωτος οἴχομαι·
καπνὸν δὲ πόλεως τόνδ' ὑπερθρώσκονθ' ὄρω.
καὶ μὴν ἴσως μὲν τοῦ λόγου κενὸν τόδε,
815 Κύπριν προβάλλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.
πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται,
ἢ Φοιβάς, ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες.
ποῦ τὰς Φίλας δῆτ' εὐφρόνας δείξεις, ἄναξ,
ἢ τῶν ἐν εὐνῇ Φιλπάτων ἀσπασμάτων
820 χάριν τιν' ἔξει παῖς ἐμὴ, κείνης δὲ σύ;
ἐκ τοῦ σκοτούς γάρ, τῶν τε νυκτέρων βροτοῖς
Φίλτρων, μεγίστη γίγνεται πάντως χάρις.
ἄκουε δὴ νῦν. τὸν θανόντα τόνδ' ὄρας.
τοῦτον καλῶς δρῶν, ὄντα κηδεσὴν σέθεν
825 δράσεις. ἐνός μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι.
εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι,
καὶ χερσὶ, καὶ κόμαισι, καὶ ποδῶν βάσει,

ἢ Δαιδάλου τέχναισιν, ἢ θεῶν τινος,
ὥς πάνθ' ὀμαρτῇ σῶν ἔχοιτο γουνάτων,
κλαίουτ', ἐπισκῆπτοντα παντοίους λόγους. 830

ὦ δέσποτ', ὦ μέγιστον Ἑλλησιν Φάος,
πιθοῦ, παράσχες χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι
τιμωρόν, εἰ καὶ μηδέν ἐσιν, ἀλλ' ὅμως.
ἔσθλοῦ γὰρ ἀνδρός, τῇ δίκη θ' ὑπηρετεῖν,
καὶ τοὺς κακοὺς δρᾶν πανταχοῦ κακῶς αἰεί. 835

ΧΟΡ. δεινόν γε θνητοῖς, ὥς ἅπαντα συμπι-
τνεῖ,

καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ χρόνοι διώρισαν,
Φίλους τιθέντες τοὺς γε πολεμιωτάτους,
ἐχθροὺς τε, τοὺς πρὶν εὐμενεῖς, ποιούμενοι.

ΑΓΑΜ. ἐγὼ σέ, καὶ σὸν παῖδα, καὶ τύχας 840
σέθεν,

Ἐκάβη, δι' οἴκτου, χεῖρά θ' ἱκεσίαν, ἔχω,
καὶ βούλομαι θεῶν θ' οὔνεκ', ἀνόσιον ξένον,
καὶ τοῦ δικαίου, τήνδε σοι δοῦναι δίκην,
εἴ πως Φανείη γ', ὥστε σοί τ' ἔχειν καλῶς,
στρατῶ τε μὴ δόξαιμι Κασάνδρας χάριν 845

Θρήκης ἀνακτι τόνδε βουλευῆσαι φόνον.
ἔσιν γὰρ ἢ ταραγμὸς ἐμπέπτωκέ μοι.
τὸν ἄνδρα τοῦτον Φίλιον ἡγεῖται στρατός,
τὸν κατθανόντα δ', ἐχθρόν· εἰ δέ σοι Φίλος
ὅδ', ἔσι χωρὶς τοῦτο, κοῦ κοινὸν στρατῶ. 850

πρὸς ταῦτα φρόντιζ', ὥς θέλοντα μὲν μ' ἔχεις
σοὶ συμπονῆσαι, καὶ ταχὺν προσαρκέσαι,
βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι.

ΕΚ. (Φεῦ) οὐκ ἔσι θνητῶν, ὅστις ἔς' ἐλεύθερος.
ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐσιν, ἢ τύχης, 855
ἢ πλῆθος αὐτὸν πόλεος, ἢ νόμων γραφαὶ
εἴργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις.

ἐπεὶ δὲ ταρβεῖς, τῷ τ' ὄχλῳ πλεον νέμεις,
ἐγὼ σε θήσω τοῦδ' ἐλεύθερον φόβου.

860 ξύνισθι μὲν γάρ, ἣν τι βουλεύσω κακὸν
τῷ τόνδ' ἀποκτείναντι· συνδράσης δὲ μή.
ἣν δ' ἐξ Ἀχαιῶν θόρυβος, ἥ ἴπικουρία,
πάσχοντος ἀνδρὸς Θρηκὸς οἷα πείσεται,
Φανῇ τις, εἴργε, μὴ δοκῶν ἐμὴν χάριν.

865 τὰ δ' ἄλλα θάρσει· πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.

ΑΓΑΜ. πῶς οὖν; τί δράσεις; πότερα Φά-
σγανον χερὶ

λαβοῦσα γραία, Φῶτα βάρβαρον κτενεῖς,
ἥ Φαρμάκοισιν, ἥ ἴπικουρία τίνι;

τίς σοι ξυνέσαι χεῖρ; πόθεν κτήσῃ Φίλους;

870 ΕΚ. σέγαι κεκεύθασ' αἶδε Τρωάδων ὄχλον.

ΑΓΑΜ. τὰς αἰχμαλώτους εἶπας, Ἑλλήνων
ἄγραν;

ΕΚ. ξύν ταῖςδε τὸν ἐμὸν Φονέα τιμωρήσομαι.

ΑΓΑΜ. καὶ πῶς γυναιξὶν ἀρσένων ἔσαι κρά-
τος;

ΕΚ. δεινὸν τὸ πλῆθος, ξύν δόλῳ τε δύςμαχον.

875 ΑΓΑΜ. δεινόν· τὸ μέντοι θῆλυ μέμφομαι
γένος.

ΕΚ. τί δ'; οὐ γυναιῖκες εἶλον Αἰγύπτου τέκνα,
καὶ Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξώκισαν;

ἀλλ' ὥς γενέσθω. τόνδε μὲν μέθες λόγον·
πέμψον δ' ἐμοὶ τήνδ' ἀσφαλῶς διὰ στρατοῦ

880 γυναῖκα. καὶ σύ, Θρηκὶ πλαθεῖσα ξένῳ,

λέξον· Καλεῖ σ' ἀνασσα δὴ ποτ' Ἰλίου

Ἐκάβη, σὸν οὐκ ἔλασσον ἥ κείνης χρέος,

καὶ παῖδας, ὥς δεῖ καὶ τέκν' εἰδέναι λόγους
τοὺς ἐξ ἐκείνης. τὸν δὲ τῆς νεοσφαγοῦς

885 Πολυξένης ἐπίσχες, Ἀγάμεμνον, τάφον,

ὥς τώδ' ἀδελφῷ πλησίον μιᾷ Φλογί,
 δισσὴ μέριμνα μητρί, κρυφθῆτον χθονί.

ΑΓΑΜ. ἔσαι τὰδ' οὕτω. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἦν
 στρατῷ

πλοῦς, οὐκ ἂν εἶχον τήνδε σοι δοῦναι χάριν·
 νῦν δ', οὐ γὰρ ἴησ' οὐρίους πνοὰς θεός, 890
 μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὀρῶντας ἥσυχον.
 γένοιτο δ' εὖ πως. πᾶσι γὰρ κοινὸν τόδε,
 ἰδία θ' ἐκάσῳ, καὶ πόλει, τὸν μὲν κακόν,
 κακόν τι πάσχειν· τὸν δὲ χρησόν, εὐτυχεῖν.

ΧΟΡ. Σὺ μὲν, ὦ πατρίς Ἰλιάς, σροφῇ α'. 895

τῶν ἀπορθήτων πόλις
 οὐκέτι λέξῃ· τοῖον Ἑλ-
 λάνων νέφος ἀμφὶ σὲ κρύπτει,
 δορὶ δῆ, δορὶ πέρσαν.

ἀπὸ δὲ σεφάναν κέκαρσαι 900
 πύργων, κατὰ δ' αἰθάλου
 κηλῖδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι,
 τάλαιν'· οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω.

μεσονύκτιος ὠλλύμαν, ἀντιςρ. α'. 905
 ἦμος ἐκ δείπνων ὕπνος
 ἦδὺς ἐπ' ὅσσοις κίδναται.

μολπᾶν δ' ἄπο, καὶ χαροποιὸν
 θυσίαν καταπαύσας,
 πόσις ἐν θαλάμοις ἔκειτο,

ξυσὸν δ' ἐπὶ πασσάλῳ, 910
 ναύταν οὐκέθ' ὀρῶν ὄμιλον

Τροίαν Ἰλιάδ' ἐμβεβῶτα.

ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις σροφῇ β'.

μίτραισιν ἐρρύθμιζόμεν,

χρυσέων ἐνόπτρων 915

λεύσσοις ἀτέρμονας εἰς αὐγάς,

ἐπιδέμνιος ὥς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.
 ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν·
 κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστυ Τροί-
 920 ας τόδ'· ὦ παῖδες Ἑλλάνων, πότε
 δὴ, πότε τὰν Ἰλιάδα σκοπιάν
 πέρσαντες, ἤξετ' οἴκους;
 λέχη δὲ φίλια μονόπεπλος ἀντιστ. β.
 λιποῦσα, Δωρὶς ὥς κόρα,

925 σεμνὰν προσίζουσ',
 οὐκ ἦνυσ', Ἄρτεμιν, ἃ τλάμων·
 ἄγομαι δὲ θανόντ' ἰδοῦσ' ἀκοίταν
 τὸν ἐμόν, ἄλιον ἐπὶ πέλαγος,
 πόλιν τ' ἀποσκοποῦσ', ἐπεὶ
 930 νόσιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα,
 καί μ' ἀπὸ γᾶς ὥρισεν Ἰλιάδος·
 τάλαιν', ἀπεῖπον ἄλγει·

τὰν τοῖν Διοσκόροιν Ἑλέναν κᾶσιν, — ἐπωδός.
 Ἰδαϊόν τε βούταν
 935 αἰνόπαριν, κατάρῃ
 διδοῦσ', ἐπεὶ με

γᾶς ἐκ πατρώας ἀπώλεσεν,
 ἐξώκισέ τ' οἴκων γάμος, οὐ γάμος,
 ἀλλ' ἀλάστορός τις οἰζύς·
 940 ἄν μήτε πέλαγος ἄλιον
 ἀπαγάγοι πάλιν,
 μήτε πατρῶον ἵκοιτ' ἐς οἶκον.

ΠΟΛΤΜ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, Πρίαμε, φιλ-
 τάτη δὲ σύ,

Ἑκάβη, δακρύω σ' εἰσορῶν, πόλιν τε σὴν,
 945 τήν τ' ἀρτίως θανοῦσαν ἐκγονον σέθεν.
 (Φεῦ) οὐκ ἔσιν οὐδὲν πισόν, οὔτ' εὐδοξία,
 οὔτ' αὖ καλῶς πράσσοντα, μὴ πράξειν κακῶς.

Φύρουσι δ' αὖθ' οἱ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω,
 παραγμὸν ἐντιθέντες, ὥς ἀγνωσίᾳ
 σέβωμεν αὐτούς. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ 950
 θρηνεῖν, προκόπτοντ' οὐδὲν ἐς πρόσθεν κακῶν;
 σὺ δ' εἴ τι μέμφῃ τῆς ἐμῆς ἀπουσίας,
 σχέες· τυγχάνω γὰρ ἐν μέσοις Θρήκης ὄροις
 ἀπών, ὅτ' ἤλθες δεῦρ'· ἐπεὶ δ' ἀφικόμεν,
 ἤδη πόδ' ἔξω δωμάτων αἴρουτί μοι 955
 ἐς ταυτὸν ἥδε συμπιτνεῖ δμῶϊς σέθεν,
 λέγουσα μύθους, ὣν κλύων ἀφικόμεν.

ΕΚ. αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον,
 Πολυμήσορ, ἐν τοιοῖςδε κειμένη κακοῖς.
 ὅτῳ γὰρ ὤφθην εὐτυχοῦς, αἰδώς μ' ἔχει, 960
 ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνουσ', ἵν' εἰμὶ νῦν,
 κοῦκ ἂν δυναίμην προσβλέπειν σ' ὀρθαῖς κόραις.
 ἀλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἡγήσῃ σέθεν,
 Πολυμήσορ· ἄλλως δ' αἰτιόον τι καὶ νόμος,
 γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον. 965

ΠΟΛΤΜ. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν. ἀλλὰ τίς
 χρεῖα σ' ἐμοῦ;

τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα;
 ΕΚ. ἴδιον ἐμαυτῆς δὴ τι πρὸς σὲ βούλομαι,
 καὶ παῖδας εἰπεῖν σοὺς· ὁπάονας δ' ἐμοὶ
 χωρὶς κέλευσον τῶνδ' ἀποσηῆναι δόμων. 970

ΠΟΛΤΜ. χωρεῖτ'· ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ ἢδ'
 ἐρημία.

Φίλῃ μὲν εἴ σύ, προσφιλὲς δ' ἐμοὶ τόδε
 ζράτευμ' Ἀχαιῶν. ἀλλὰ σημαίνειν σε δεῖ,
 τί χρὴ τὸν εὖ πράσσοντα μὴ πράσσουσιν εὖ
 φίλοις ἐπαρκεῖν· ὥς ἔτοιμός εἰμ' ἐγώ. 975

ΕΚ. πρῶτον μὲν εἰπὲ παῖδ', ὃν ἐξ ἐμῆς χερὸς
 Πολύδωρον ἔκ τε πατρὸς ἐν δόμοις ἔχεις,

εἰ ζῇ· τὰ δ' ἄλλα δευτερόν σ' ἐρήσομαι.

ΠΟΛ. μάλισα· τοῦκείνου μὲν εὐτυχεῖς μέρος.

980 ΕΚ. ὦ Φίλτατ', ὥς εὖ καζίως σέθεν λέγεις.

ΠΟΛ. τί δῆτα βούλει δευτερον μαθεῖν ἐμοῦ;

ΕΚ. εἰ τῆς τεκούσης τῆςδε μέμνηταί τι μου.

ΠΟΛΤΜ. καὶ δεῦρό γ' ὥς σὲ κρύφιος ἐζή-
τει μολεῖν.

ΕΚ. χρυσὸς δὲ σῶς, ἐν ἧλθεν ἐκ Τροίας ἔχων;

985 ΠΟΛΤΜ. σῶς, ἐν δόμοις γε τοῖς ἐμοῖς Φρου-
ρούμενος.

ΕΚ. σῶσόν νυν αὐτόν, μηδ' ἔρα τῶν πλησίον.

ΠΟΛΤΜ. ἦκισ'· ὀναίμην τοῦ παρόντος, ὦ
γύναι.

ΕΚ. οἷσθ' οὖν ἃ λέξαι σοί τε καὶ παισὶν θέλω;

ΠΟΛΤΜ. οὐκ οἶδα· τῷ σῷ ταῦτα σημανεῖς
λόγω.

990 ΕΚ. ἔσω Φιληθεῖς, ὥς σὺ νῦν ἐμοὶ Φιλῇ.

ΠΟΛΤΜ. τί χρῆμ', ὃ καμὲ καὶ τέκν' εἰδέναι
χρεῶν;

ΕΚ. χρυσοῦ παλαιαὶ Πριαμιδῶν κατώρυχες.

ΠΟΛΤΜ. ταῦτ' ἔσθ', ἃ βούλει παιδὶ σημή-
ναι σέθεν;

ΕΚ. μάλισα, διὰ σοῦ γ'. εἴ γὰρ εὐσεβῆς ἀνὴρ.

995 ΠΟΛΤΜ. τί δῆτα τέκνων τῶνδε δεῖ παρου-
σίας;

ΕΚ. ἄμεινον, ἣν σὺ κατθανῆς, τοὺςδ' εἰδέναι.

ΠΟΛΤΜ. καλῶς ἔλεξας τῆςδε, καὶ σοφώ-
τερον.

ΕΚ. οἷσθ' οὖν Ἀθάνας Ἰλίας ἵνα ζέγαι.

ΠΟΛΤΜ. ἐνταῦθ' ὃ χρυσὸς ἐσι; σημεῖον
δὲ τί;

1000 ΕΚ. μέλαινα πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω.

ΠΟΛΤΜ. ἔτ' οὖν τι βούλει τῶν ἐκεῖ Φρά-
ζειν ἐμοί;

ΕΚ. σῶσαί σε χρήμαθ', οἷς ξυνεξῆλθον,
θέλω.

ΠΟΛΤΜ. ποῦ δῆτα; πέπλων ἐντὸς ἢ κρύ-
ψας ἔχεις;

ΕΚ. σκύλων ἐν ὄχλῳ ταῖςδε σώζεται σέγαις.

ΠΟΛΤΜ. ποῦ δ'; αἶδ' Ἀχαιῶν ναύλοχοι 1005
περιπτυχαί.

ΕΚ. ἴδιαι γυναικῶν αἰχμαλωτίδων σέγαι.

ΠΟΛΤΜ. τᾶνδον δὲ πισά, κᾶρσένων ἐρημία;

ΕΚ. οὐδεὶς Ἀχαιῶν ἔνδον, ἀλλ' ἡμεῖς μόναι.
ἀλλ' ἔρπ' ἐς οἴκους· καὶ γὰρ Ἀργεῖοι νεῶν
λῦσαι ποθοῦσιν οἴκαδ' ἐκ Τροίας πόδα· 1010

ὣς πάντα πράξας, ὦν σε δεῖ, σείχης πάλιν
ξὺν παισίν, οὐπὲρ τὸν ἐμὸν ὥκισας γόνον.

ΧΟΡ. οὐπὼ δέδωκας, ἀλλ' ἴσως δώσεις
δίκην,

ἀλίμενόν τις ὡς ἄντλον ἐμπεσῶν

λέχριος, ἐκπέσῃ Φίλας καρδίας, 1015

ἀμέρσας βίοτον. τὸ γὰρ ὑπέγγυον

δίκα, καὶ θεοῖς οὐ ξυμπιτνεῖ,

ὀλέθριον, ὀλέθριον κακόν.

ψεύσει σ' ὁδοῦ τῆςδ' ἐλπίς, ἣ σ' ἐπήγαγε

θανάσιμον πρὸς Αἴδαν, ὦ τάλας· 1020

ἀπολέμῳ δὲ χειρὶ λείψεις βίον.

ΠΟΛΤΜ. ὦ μοι, τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμά-
τῶν τάλας.

ΗΜΙΧ. ἠκούσατ' ἀνδρὸς Θρηκὸς οἰμωγὴν,
Φίλαι;

ΠΟΛ. ὦ μοι μάλ' αὖθις, τέκνα, δυσήνου
σφαγῆς.

1025 ΗΜΙΧ. Φίλοι, πέπρακται καὶν' ἔσω δόμων
κακά.

ΠΟΛΤΜ. ἀλλ' οὔτι μὴ Φύγητε λαιψήρῳ
ποδί.

βάλλων γὰρ οἴκων τῶνδ' ἀναρρήξω μυχούς.

ΗΜΙΧ. ἰδοὺ βαρείας χειρὸς ὀρμάται βέλος.

βούλεσθ' ἐπειςπέσωμεν, ὥς ἀκμὴ καλεῖ

1030 Ἑκάβη παρεῖναι, Τρωάσιν τε συμμάχους;

ΕΚ. ἄρασσε, Φείδου μηδέν, ἐκβάλλων
πύλας.

οὐ γὰρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις,

οὐ παῖδας ὄψει ζῶντας, οὓς ἔκτειν' ἐγώ.

ΧΟΡ. ἦ γὰρ καθεῖλες Θρήνα, καὶ κρατεῖς
ξένου,

1035 δέσφρινα, καὶ δέδρανας, οἷά περ λέγεις;

ΕΚ. ὄψει νιν αὐτίκ' ὄντα δωμάτων πάρος

τυφλόν, τυφλῷ σείχοντα παραφόρῳ ποδί,

παίδων τε δισσῶν σῶμαθ', οὓς ἔκτειν' ἐγώ

ζὺν ταῖς ἀρίσταις Τρωάσιν· δίκην δ' ἐμοὶ

1040 δέδωκε· χωρεῖ δ', ὥς ὄρᾳς, ὅδ' ἐκ δόμων.

ἀλλ' ἐκποδῶν ἄπειμι, κἀποσήσομαι,

θυμῷ ῥέοντι Θρηκὶ δυσμαχωτάτῳ.

ΠΟΛΤΜ. ὦ μοι ἐγώ,

πᾶ βῶ; πᾶ σῶ; πᾶ κέλσω,

1045

τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρεσέρου

τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἵχνος;

ποιάν, ἢ ταύταν, ἢ τάνδ' ἐξαλλάξω,

τὰς ἀνδροφόνους μάρψαι χρήζων

Ἰλιάδας, αἶ με διώλεσαν;

1050

τάλαιναι, τάλαιναι κόραι Φρυγῶν·

ὦ κατάρατοι, ποῖ καί με φυγᾶ

πτώσσουσι μυχῶν;

εἶθ' ἐμοὶ ὀμμάτων αἵματόεν βλέφαρον
ἀκέσαι, ἀκέσαιο, τυφλόν, "Αλιε,
Φέγγος ἀπαλλάξας.

1055

(ᾶ ᾶ) σίγα· κρυπτὰν βάσιν αἰσθάνομαι
τᾶνδε γυναικᾶν.

πᾶ πόδ' ἐπάξας, σαρκῶν ὀσέων τ'
ἐμπλησθῶ, θοῖναν ἀγρίων θηρῶν
τιθέμενος, ἀρνύμενος λώβαν,
λύμας ἀντίποιν' ἐμᾶς; ἰὼ τάλας.

1060

ποῖ, πᾶ Φέρομαι, τέκν' ἔρημα λιπῶν
Βάκχαις "Αιδου διαμοιράσαι,
σφακτὰν κυσὶν τε Φονίαν

δαῖτ' ἀνήμερον, ὀρείαν τ' ἐκβολάν;

1065

πᾶ ςῶ, πᾶ κάμψω, πᾶ βῶ,
ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασι
λινόηροκον Φάρος σέλλων,
ἐπὶ τάνδε συθεῖς,
τέκνων ἐμῶν Φύλαξ,
ὀλέθριον κοίταν;

1070

ΧΟΡ. ὦ τλῆμον, ὥς σοι δύςφορ' εἵργασαι
κακά·

δράσαντι δ' αἰσχροῖα, δεινὰ τὰπιτίμια,
δαίμων ἔδωκεν, ὅσις ἐσὶ σοι βαρύς.

ΠΟΛΤΜ. αἶ, αἶ, ἰὼ Θρήνης

1075

λογχοφόρον, ἔνοπλον, εὐῖππον,
"Αρεῖ κάτοχον γένος.

Ἰὼ Ἀχαιοί, ἰὼ Ἀτρεΐδαι.

βοάν, βοάν αὐτῶ, βοάν.

ἴτε, μόλετε, πρὸς θεῶν.

1080

κλύει τις, ἢ οὐδεὶς ἀρκέσει; τί μέλλετε;

γυναῖκες ὤλεσάν με,

γυναῖκες αἰχμαλωτίδες.

1085 δεινά, δεινὰ πεπόνθαμεν.
 ὦ μοι ἐμᾶς λῶβας.
 ποῖ τράπωμαι; ποῖ πορευθῶ;
 αἰθήρ' ἀμπτάμενος οὐράνιον,
 ὑψιπετὲς εἰς μέλαθρον, Ὠρίων
 ἢ Σείριος ἔνθα πυρὸς φλογέας
 1090 ἀφίησιν ὅσων αὐγὰς;
 ἢ τὸν ἐς Ἀἶδα μελανοχρῶτα
 πορθμὸν αἶζω τάλας;

ΧΟΡ. ζύγγνωσθ', ὅταν τις κρείσσον' ἢ φέ-
 ρειν κακὰ

πάθῃ, ταλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζωῆς.

1095 ΑΓΑΜ. κραυγῆς ἀκούσας ἤλθον· οὐ γὰρ ἡ-
 σύχως

πέτρας ὀρείας παῖς λέλακ' ἀνὰ στρατὸν
 Ἦχώ, διδοῦσα θόρυβον. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν
 πύργους πεσόντας ἦσμεν Ἑλλήνων δορί,
 φόβον παρέσχ' ἂν οὐ μέσως ὅδε κτύπος.

1100 ΠΟΛΤΜ. ὦ φίλτατ', ἡσθόμην γάρ, Ἀγά-
 μεμνον, σέθεν

Φωνῆς ἀκούσας, εἰσορᾶς ἃ πάσχομεν;

ΑΓΑΜ. (ἔα) Πολυμήσορ ὦ δύσηνε, τίς σ'
 ἀπώλεσε;

τίς ὄμμ' ἔθηκε τυφλάν, αἰμάξας κόρας,
 παῖδάς τε τούσδ' ἔκτεινεν; ἢ μέγαν χόλου
 1105 σοὶ καὶ τέκνοισιν εἶχεν, ὅστις ἦν ἄρα.

ΠΟΛΤΜ. Ἐκάβη με σὺν γυναιξὶν αἰχμα-
 λωτίσιν

ἀπώλεσ'· οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως.

ΑΓΑΜ. τί φῆς; σὺ τοῦργον εἰργασαι τόδ',
 ὥς λέγει;

σὺ τόλμαν, Ἐκάβη, τήνδ' ἔτλης ἀμήχανον;

ΠΟΛΤΜ. ὦ μοι, τί λέξεις; ἥ γάρ ἐγγύς τι το
ἐσί που;

σήμηνον· εἰπὲ ποῦ 'σθ', ἵν' ἀρπάσας χερσὶν
διασπάσωμαι καὶ καθαιμάξω χροά.

ΑΓΑΜ. οὗτος, τί πάσχεις;

ΠΟΛΤΜ. πρὸς θεῶν σε λίσσομαι,
μέθες μ' ἐφείναι τῇδε μαργῶσαν χέρα.

ΑΓΑΜ. ἴσχ' ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάρ- 1115
βαρον,

λέγ', ὡς ἀκούσας σοῦ τε, τῆςδὲ τ' ἐν μέρει,
κρίνω δικαίως, ἀνθ' ὅτου πάσχεις τάδε.

ΠΟΛΤΜ. λέγοιμ' αὖ. ἦν τις Πριαμιδῶν
νεώτατος

Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς, ὃν ἐκ Τροίας ἐμοὶ
πατὴρ δίδωσι Πρίαμος ἐν δόμοις τρέφειν, 1120
ὑποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἀλώσεως.

τοῦτον κατέκτειν'· ἀνθ' ὅτου δ' ἔκτειν' ἀ νιν,
ἀκουσον, ὡς εὖ καὶ σοφῇ προμηθία.

ἔδεια μή σοι πολέμιος λειφθεῖς ὁ παῖς
Τροίαν ἀθροίσῃ, καὶ ξυνοικίσῃ πάλιν· 1125

γνόντες δ' Ἀχαιοὶ ζῶντα Πριαμιδῶν τινα,

Φρυγῶν ἐς αἶαν αὖθις αἵροισεν σόλον,

καῖπειτα Θρήκης πεδία τρίβοισεν τάδε

λεηλατοῦντες· γείτοσιν δ' εἶη κακὸν

Τρώων, ἐν ᾧ περ νῦν, ἀναξ, ἐκάμνομεν. 1130

Ἑκάβη δὲ παιδὸς γνοῦσα θανάσιμον μόρον,

λόγῳ με τοιῶδ' ἤγαγ', ὡς κεκρυμμένας

θήκας φράσουσα Πριαμιδῶν ἐν Ἰλίῳ

χρυσοῦ· μόνον δὲ σὺν τέκνοισί μ' εἰσάγει

δόμους, ἵν' ἄλλος μή τις εἰδεῖη τάδε. 1135

ἴζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ,

πολλαὶ δέ, χειρὸς αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς,

αἱ δ' ἔνθεν, ὥς δὴ παρὰ Φίλῳ, Τρώων κόραι
 ἔσθουσιν, ἔχουσαι κερκίδ' Ἡδωνῆς χερὸς,
 1140 ἥνουν θ', ὑπ' αὐγὰς τοῦςδε λεύσσουσαι πέπλους·
 ἄλλαι δέ, κάμακα Θρηκίαν θεώμεναι,
 γυμνόν μ' ἔσθηκαν διπτύχου σολίσματος.
 ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι
 τέκν' ἐν χεροῖν ἐπαλλον, ὥς πρόσω πατρὸς
 1145 γένοιντο, διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χεροῖν.
 καὶ τ' ἐκ γαληνῶν, πῶς δοκεῖς, προςφθεγ-
 μάτων

εὐθὺς λαβοῦσαι φάσγαν' ἐκ πέπλων ποθεῖν
 κεντοῦσι παῖδας· αἱ δέ, πολεμίῳν δίκην,
 ξυναρπάσασαι, τὰς ἐμὰς εἶχον χέρας,
 1150 καὶ κῶλα· παισὶ δ' ἀρκέσαι χρήζων ἐμοῖς,
 εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανισαίην ἐμόν,
 κόμης κατεῖχον· εἰ δὲ κινοίην χέρας,
 πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἥνυσον τάλας.
 τὸ λοισθήιον δέ, πῆμα πῆματος πλέον,
 1155 ἐξεργάσαντο δεῖν· ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων,
 πόρπας λαβοῦσαι, τὰς ταλαιπώρους κόρας
 κεντοῦσιν, αἰμάσσουσιν· εἶτ' ἀνὰ ζέγας
 φυγάδες ἔβησαν· ἐκ δὲ πηδήσας ἐγὼ,
 θῆρ ὥς, διώκω τὰς μαιφόνους κύνας,
 1160 ἅπαντ' ἐρευνῶν τοῖχον, ὥς κυνηγέτης,
 βάλλων, ἀράσσω. τοιάδε σπεύδων χάριν
 πέπονθα τὴν σὴν, πολέμιόν τε σὸν κτανίων,
 Ἀγάμεμνον. ὥς δὲ μὴ μακροὺς τείνω λόγους,
 εἴ τις γυναῖκας τῶν πρὶν εἶρηκεν κακῶς,
 1165 ἢ νῦν λέγων τις ἔστιν, ἢ μέλλει λέγειν,
 ἅπαντα ταῦτα συντεμῶν ἐγὼ φράσω·
 γένος γὰρ οὔτε πόντος οὔτε γῆς τρέφει
 τοιόνδ'· ὁ δ' αἰεὶ ξυντυχῶν ἐπίσται.

ΧΟΡ. μηδὲν θρασύνου, μηδὲ τοῖς σαυτοῦ
κακοῖς

τὸ θῆλυ συνθεῖς ὥδε πᾶν μέμψῃ γένος. 1170
πολλαὶ γὰρ ἡμῶν οὐδὲν εἶς' ἐπίφθονοι,
αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν.

ΕΚ. Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχρῆν
ποτε

τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον.
ἀλλ' εἴτε χρής' ἔδρασε, χρής' ἔδει λέγειν. 1175

εἴτ' αὖ πονηρά, τοὺς λόγους εἶναι σαθρούς,
καὶ μὴ δύνασθαι τᾶδ' εὖ λέγειν ποτέ.

σοφοὶ μὲν οὖν εἶς' οἱ τὰδ' ἠκριβωκότες,
ἀλλ' οὐ δύναιντ' ἂν διὰ τέλους εἶναι σοφοί,
κακῶς δ' ἀπώλονται· οὗτις ἐξήλυξέ πω. 1180

καί μοι τὸ μὲν σὸν ὥδε Φροιμίῳις ἔχει·
πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι,
ὃς Φῆς Ἀχαιῶν πόνον ἀπαλλάσσων διπλοῦν,
Ἀγαμέμνονός θ' ἔκατι, παῖδ' ἐμὸν κτανεῖν. 1185

ἀλλ', ὦ κᾶκισε, πρῶτον, οὐ ποτ' ἂν φίλον 1185
τὸ βάρβαρον γένοιτ' ἂν Ἑλλησιν γένος,
οὐτ' ἂν δύναίτο. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν
πρόθυμος ἦσθα; πότερα κηδεύσων τινά,
ἢ ξυγγενῆς ὢν; ἢ τίν' αἰτίαν ἔχων;

ἢ σῆς ἐμελλον γῆς τεμεῖν βλασθήματα, 1190
πλεύσαντες αὖθις; τίνα δοκεῖς πείσειν τάδε;

ὁ χρυσός, εἰ βούλοιο τᾶληθῇ λέγειν,
ἔκτεινε τὸν ἐμὸν παῖδα, καὶ κέρδη τὰ σά.
ἐπεὶ δίδαξον τοῦτο· πῶς, ὅτ' ἡτύχει

Τροία, πέριξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν, 1195

ἔζη τε Πρίαμος, Ἑκτορός τ' ἦνθαι δόρυ,

τί δ' οὐ τότε, εἴπερ τῶδ' ἐβουλήθης χάριν
θῆσθαι, τρέφων τὸν παῖδα, καὶν δόμοις ἔχων.

ἔκτεινας, ἢ ζῶντ' ἤλθες Ἀργείοις ἄγων;
 1200 ἀλλ' ἡνίχ' ἡμεῖς οὐκέτ' ἤμεν ἐν Φάει,
 καπνὸς δ' ἐσήμην' ἄστυ πολεμίων ὕπο,
 ξένον κατέκτας σὴν μολόντ' ἐφ' ἐσίαν;
 πρὸς τοῖςδε νῦν ἄκουσον, ὥς Φανῇ κακός.
 χρῆν σ', εἴπερ ἤσθαι τοῖς Ἀχαιοῖσιν φίλος,
 1205 τὸν χρυσόν, ὃν Φῆς οὐ σόν, ἀλλὰ τοῦδ', ἔχειν,
 δοῦναι φέροντα πενομένοις τε καὶ χρόνον
 πολὺν πατρώας γῆς ἀπεξενωμένοις.
 σὺ δ' οὐδὲ νῦν πω σῆς ἀπαλλάξαι χερὸς
 τολμᾷς, ἔχων δὲ καρτερεῖς ἔτ' ἐν δόμοις.
 1210 καὶ μὲν τρέφων μὲν, ὥς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν,
 σώσας τε τὸν ἐμόν, εἶχες ἂν καλὸν κλέος.
 ἐν τοῖς κακοῖς γάρ οἱ ἄγαθοὶ σαφές αἶψα
 φίλοι· τὰ χρηστὰ δ' αὖθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους.
 εἰ δ' ἐσπᾶνιζες χρημάτων, ὃ δ' ἡτύχαι,
 1215 θησαυρὸς ἂν σοι παῖς ὑπῆρχ' οὐμὸς μέγας.
 νῦν δ' οὔτ' ἐκεῖνον ἄνδρ' ἔχεις σαυτῷ φίλον,
 χρυσοῦ τ' ὄνησις οἷχεται, παῖδές τε σοί,
 αὐτός τε πράσσεις ὣδε. σοὶ δ' ἐγὼ λέγω,
 Ἀγάμεμνον, εἰ τῷδ' ἀρκέσεις, κακὸς Φανῇ.
 1220 οὔτ' εὐσεβῇ γάρ, οὔτε πισὸν οἷς ἐχρῆν,
 οὐχ ὅσιον, οὐ δίκαιον εὖ δράσεις ξένον.
 αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν
 τοιοῦτον ὄντα· δεσπότης δ' οὐ λοιδορῷ.

ΧΟΡ. Φεῦ, Φεῦ· βροτοῖσιν ὥς τὰ χρηστὰ
 πράγματα

1225 χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων.

ΑΓΑΜ. ἀχθεινὰ μὲν μοι, τὰλλότριά κρίνειν
 κακὰ·

ὅμως δ' ἀνάγκη. καὶ γὰρ αἰσχύνην φέρει,
 πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ', ἀπώσασθαι τόδε.

έμοι δ', ἴν' εἰδῆς, οὐτ' ἐμὴν δοκεῖς χάριν,
οὐτ' οὖν Ἀχαιῶν, ἄνδρ' ἀποκτεῖναι ξένον, 1230
ἀλλ' ὥς ἔχης τὸν χρυσὸν ἐν δόμοισι σοῖς.

λέγεις δὲ σαυτῷ πρόσφορ', ἐν κακοῖσιν ὦν.
τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥάδιον ξενοκτονεῖν.
ἡμῖν δέ γ' αἰσχροὺς τοῖσιν Ἑλλησιν τόδε.
πῶς οὖν σε κρίνας μὴ ᾿δικεῖν, Φύγω ψόγον; 1235
οὐκ ἂν δυναίμην. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μὴ καλὰ
πράσσειν ἐτόλμας, τλήθῃ καὶ τὰ μὴ φίλα.

ΠΟΛ. οἴμοι, γυναικός, ὥς ἔοιχ', ἡσσωμένος
δούλης, ὑφέξω τοῖς κακίοσιν δίκην.

ΑΓΑΜ. οὐκ οὖν δικαίως, εἴπερ εἰργάσω κακά; 1240

ΠΟΛΤΜ. οἴμοι τέκνων τῶνδ', ὁμμάτων τ'
ἐμῶν, τάλας.

ΕΚ. ἀλγεῖς· τί δὴ με; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν
δοκεῖς;

ΠΟΛΤΜ. χαίρεις ὑβρίζουσ' εἰς ἐμ', ὦ πα-
νοῦργε σύ.

ΕΚ. οὐ γάρ με χαίρειν χρή, σε τιμωρουμένην;

ΠΟΛΤΜ. ἀλλ' οὐ τάχ', ἥνίκ' ἂν σε ποντία 1245
νοτῖς —

ΕΚ. μῶν ναυσολήσῃ γῆς ὄρους Ἑλληνίδος;

ΠΟΛΤΜ. κρύψῃ μὲν οὖν πεσοῦσαν ἐκ καρ-
χησίων.

ΕΚ. πρὸς τοῦ βιαίων τυγχάνουσιν ἀλμάτων;

ΠΟΛΤΜ. αὐτὴ πρὸς ἰσὸν ναὸς ἀμβήσῃ ποδί.

ΕΚ. ὑποπτέροισι νώτοισιν, ἢ ποίῳ τρόπῳ; 1250

ΠΟΛ. κύων γενήσῃ πύρσ' ἔχουσα δέργματα.

ΕΚ. πῶς δ' οἷσθα μορφῆς τῆς ἐμῆς μετάσασιν;

ΠΟΛΤΜ. ὁ Θρηξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τάδε.

ΕΚ. σοὶ δ' οὐκ ἔχρησεν οὐδὲν ὦν ἔχεις κακῶν;

ΠΟΛ. οὐ γάρ ποτ' ἂν σύ μ' εἶλες ὥδε σὺν δόλῳ. 1255

ΕΚ. θανοῦσα δ', ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω μόρον;

ΠΟΛΥΜ. θανοῦσα· τύμβῳ δ' ὄνομα σῶ κε-
κλήσεται — —

ΕΚ. μορφῆς ἐπωδὸν ἢ τι τῆς ἐμῆς ἐρεῖς;

ΠΟΛ. κυνὸς ταλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέκμαρ.

1260 ΕΚ. οὐδὲν μέλει μοι, σοῦ γ' ἐμοὶ δόντος δίκην.

ΠΟΛ. καὶ σὴν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασάνδραν
θανεῖν.

ΕΚ. ἀπέπτυσ'· αὐτῷ ταῦτα σοὶ δίδωμι ἔχειν.

ΠΟΛ. κτενεῖνιν ἢ τοῦδ' ἄλοχος, οἰκουρὸς πικρά.

ΕΚ. μή πω μανεῖη Τυνδαρίς τοσόνδε παῖς.

1265 ΠΟΛ. καὐτὸν σὲ τοῦτον, πέλεκυν ἐξάρας' ἄνω.

ΑΓΑΜ. οὗτος σύ, μαίνη, καὶ κακῶν ἐρᾶς τυχεῖν.

ΠΟΛ. κτεῖν', ὥς ἐν Ἀργεὶ Φόνια λουτρά σ'
ἀναμένει.

ΑΓΑΜ. οὐχ ἔλξετ' αὐτόν, δμῶες, ἐκποδῶν βία;

ΠΟΛ. ἀλγεῖς ἀκούων.

ΑΓΑΜ. οὐκ ἐφέξετε ζόμα;

1270 ΠΟΛ. ἐγκλείετ'· εἴρηται γάρ.

ΑΓΑΜ. οὐχ ὅσον τάχος

νήσων ἐρήμων αὐτὸν ἐκβαλεῖτέ που,

ἐπεὶ περ οὕτω καὶ λίαν θρασυσομεῖ;

Ἐκάβη, σὺ δ', ὦ τάλαινα, διπτύχους νεκροὺς
σείχουσα θάπτε· δεσποτῶν δ' ὑμᾶς χρεῖων

1275 σκηναῖς πελάζειν, Τρωάδες. καὶ γὰρ πνοάς

πρὸς οἶκον ἤδη τάςδε πομπίμους ὄρω.

εὐ δ' ἐς πάτραν πλεύσαιμιν· εὐ δὲ τὰν δόμοις
ἔχοντ' ἰδοίμεν, τῶνδ' ἀφειμένοι πόνων.

ΧΟΡ. ἴτε πρὸς λιμένας σκηνάς τε, Φίλοι,

1280 τῶν δεσποσύνων πειρασόμεναι

μόχθων. σεῖρά γὰρ ἀνάγκη.

Τ Ε Λ Ο Σ.

RICH. FR. PHIL. BRVNCKII

IN HECVBAM NOTAE

[ACCEDUNT EDITORIS LIPSIENSIS NOTAE
VNCINIS INCLVSAE]

Argumentum quod edidi, diversum ab illo sub Thomae Magistri nomine dudum vulgato, Dramati praefixum est in Regiis membranis. [Lin. 11. Pors. ὠρμησε, deleta litera paragogica. Hanc consonanti quoque praeponi, multi multis exemplis docuerunt. v. Dorvill. Vann. Crit. p. 70. — L. 11. Pors. bene Φιλίας. Suidas: Ὀλιγωρῶ. γενικῇ. quam notam Kusterus de more omisit. — L. 17. Post μετεπέμψατο Pors. addit κρύπτουσα τὸ γεγονός. — L. 18. Pors. melius παραγενομένου. — L. 19. ἐπὶ cum genitivo de iudice, sub quo causa agitur. Charit. p. 143. Amst. μεγάλην ἐπὶ βασιλέως δίκην εἶπομεν. add. Diodor. Sic. I. p. 445. Wess. Alexand. Aetol. epigr. II.]

[Catalogum personarum auctiorem dedit Porsonus, addens post ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ: (καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ). — Ceterum in his tabulis personae dramatum eodem collocantur ordine, quo scenam ingressae sunt. v. Markland. ad tabulam Iphigeniae Aulidensi praefixam.]

V. 8. Χερσονησίαν. Vt ἄρσῃν, θάρσος, Τυρσηνός, et similia Tragicis usitata, quod nobis animad-

versum fuit ad Aeschyli S. Th. 455. ita dubium non est, quin hac in voce scriptura per ρ alteri per duplex ρ, quae recentioris Atticismi est, praeferenda fuerit. Vtraque in Thucydide observatur: sed inconstantia illa librariis imputanda.

13. ὃ καί με γῆς ὑπεξέπεμψεν, scilicet Πρίαμος, vel πατήρ. Vtrumvis substantivum e praecedentibus adsumi debet: et ὃ valet δι' ὃ, ut Phoen. 270. ad quem locum consulendus Musgravius.

[14. ὄπλα, poëtice pro ὄπλον, i. e. clypeus. Minus accurate scholiastes. Vulgatissimus est hic illius vocabuli sensus. Diodorus Sic. II. p. 36. οἱ μὲν πρότερον ἀπὸ τῶν ἀσπίδων ὀπλῖται καλούμενοι κ. τ. λ. ubi notat Wesselingius, hunc ipsum Euripides locum recte intelligens.]

18. ὑτύχει. Membranae non hic solum, sed alibi, ut infra 1194. et 1214. εὐτύχει. Vtro modo scribatur, nihil aut parum interest. Herodianus in fragmento Phrynichi Eclogis subiecto: ὑξάμην καὶ εὐξάμην, ἢ ὑδόκουν καὶ εὐδόκουν, καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ εὐ ἄρχονται. Auctor tamen Etymologici M. p. 400. l. 26. priorem formam Atticis usitatiorē fuisse ait, quod et probabile est. [Eandem Atticis tribuit etiam Moeris p. 175.]

21. ἀπόλλυται. Sic membr. Lectionem hanc e Grammaticorum testimoniis enotatam, merito probauerat Valckenarius, vir summus, ad Hippol. 34. Non Tragicis solum, sed quibusvis etiam scriptoribus, nihil magis frequens hac temporum variatione, quae venustatem narrationibus conciliat. Sophocles Aiac. 31.

καί μοι τις ὀπτήρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
πηδῶντα πεδία σὺν νεορῥάντῳ ξίφει,
φράζει τε κἀδήλωσεν —

Lysias Or. I. p. 10. editionis Reiskii: ἐπειδὴ δέ μοι παιδίον γίγνεται, ἐπίστευον αὐτῇ. Saepius in eadem illa narratione variata sic tempora.

23. αὐτός. Scilicet ὁ πατήρ, quod substantivum e proximo adiectivo πατρώα repetendum.

[28. Supple: ἄλλοτ' ἐπ' ἀνταῖς. Sic Sophocles Electr. 752. Φορούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ Σιέλη προφαίνων. Apollonius Rhod. III. 297. s. ἀπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς Ἐς χλόον, ἄλλοτ' ἔρευρος.]

31. αἴσσω. Piersonus ad Moerim legendum censet Ἐκάβης ἀνάσσω. Vide, quae notavi ad Aeschyli Pers. 468.

[32. τριταῖον, i. e. τρίτον. Sic ἐνταῖος pro ἔντος in Agathiae prooemio a Iacobsio nuper edito v. 129.]

39. ἐναλίαν. Germana haec scriptura est: altera εἰναλίαν, quam praeferunt tamen membr. nostrae, librariorum imperitiae debetur. Vide, quae notavi ad Aeschyl. Pers. 451. Noster Androm. 252.

λειψεις τόδ' ἄγνόν τέμενος ἐναλίας θεῶ;
Sophocles Antig. 1199.

καὶ τὸν μέν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεόν.
non εἰνοδίαν.

44. τῷδ' ἐμὴν ἐν ἡματι. Sic membr. recte. Saepius additur praepositio, ut Or. 854. 943. Androm. 797. Phoen. 313. Hippol. 22. Sophocl. El. 674. 1149. et alibi passim, quod et Marklando magis Atticum videtur ad Lysiam p. 76. Quandoque tamen etiam sine praepositione, ut in Sophocl. El. 783.

νῦν δ', ἡμέρα γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαί φόβου.
et Phoen. 4.

[49. Charit. p. 96. ἐνδοξότερόν με ποιήσεις τοῖς κάτω δαίμοσιν.]

53. ἀπὸ σιηνῆς. Membr. non secus, ac impressi, ὑπό, perperam. Infra 661. καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ἀπο, ubi membr. a prima manu scriptum exhibent δόμων ὑπερ. Sed minio superscripta emendatio ἀπο.

55. Φεῦ est extra versum: ideo uncinis septum est.

[56. δούλειον ἡμαρ. v. I. F. Gronovii observatt. L. I. p. 24.]

[57. ἀντισηκώσας. v. Lennep. ad Phalar. p. 187.]

59. Hos versus quum metrici quidam anapaesticum systema esse somniavissent, omnia susque deque habuerunt, nec tamen interpolando efficere potuerunt, ut singuli versus ad legitimorum anapaestorum normam redigerentur. Illis merito fidem abrogavit Musgravius, et ego multo magis, qui ex optimarum membranarum auctoritate nunc primum numeris suis ῥῆσιν hanc Hecubae restitui, in qua sunt versus heroici, seu hexametri dactylici quinque, et trochaici aliquot, qui facile dignoscuntur.

[60. Pors. ὀρθοῦσαι νῦν ὁμόδουλον.]

64. Versus hic est anapaesticus. In anapaestis syllaba αι ante vocalem corripī potest, quod verissime affirmat Markland. ad Suppl. 42. Quidni enim id liceret, quum diphthongus impropia ω in iis corripīatur, quod exemplis confirmavi ad Med. 434. quibus addi potest versus infra 80. Bac. 1356. ne plures alios proferendo lectori fastidio sim? Corripitur etiam vocalis ω infra v. 121. et in senario v. 1094. Mediam γεραία corripit in anapaesto, Hippol. 171.

[65. Pors. hic et ubique καγώ. qua de re in praefatione p. IV. haec habet: „In vocibus per „crasin coniunctis, ut κατι, καν, καν (i. e. καὶ ἐν, „καὶ ἄν) et similibus scribendis, rationem a vetustioribus Mss. servatam diligenter secutus sum. „Iota scilicet nusquam addi oportet, nisi ubi καὶ „cum diphthongo crasin efficit, ut in κατα pro καὶ „εἶτα. Hoc post alios monuit Dawesius.“ v. Dawes. Miscell. p. 123. Dudum disertiusque idem monuit Anonymus ad Vigeri Idiot. VIII. 7. 11.]

65. σκίπωνι. Sic membr. recte. Huc respexit Hesychius in glossa σκίπωνι χειρός: ubi scribendum χερός, et deleta praecedenti glossa, quae alieno loco

repetita est, male divulsa sic coniungenda sunt: Σνίπων· βακτηρία, ῥάβδος. σνίπωνι χερός· βακτηρία χειρός. Vide etiam H. Stephanum in Thesauri Tom. III. col. 864. C. Leonidas Tar. in epigrammate:

ὁ σνίπων, καὶ ταῦτα τὰ βλαυτία, πότνια Κύπρι,
ἀγνείται Κυνικοῦ σνῦλα Ποσωχάρεος.

Sic recte in Suidae editione principe legitur. In Analectis nostris T. I. p. 222. perperam edidimus σνήπων, quod et fecerunt alii, Salmasius ad Tertull. de Pallio, p. 415. et Kuster. ad Suidam.

69. τί ποτ' αἰέρομαι ἐννυχος οὕτω; sic scriptus est versus in membr. recte omnino. Dimeter est anapaesticus, prima in αἰέρομαι producta, quod iam monuerat Heathius. [Pors. τί ποτ' αἰρομαί εἰ. οὐ.]

73. Hic et sequens versus heroici sunt: ideo in altero Πολυξείνης, inuitis etiam membranis, scribendum fuit.

75. Vulgo legitur:

θυγατρὸς, δι' ὀνείρων εἶδον.
εἶδον γὰρ φοβεράν ὄψιν,
ἔμαθον, ἐδάην.

languide admodum. Membranarum scripturam reposui, multo vividiores, recisis, quae vulgo inutiliter repetuntur, vocibus. V. 76. trochaicus est. [Pors. εἶδον φοβεράν ὄψιν, | ἔμαθον, ἐδάην.]

[78. Pors. ὅς μόνος οἴκων ἀγνυρ' ἄτ' ἐμῶν.]

[80. Pors. πατρίου.]

88. Hic versus et duo sequentes rursus heroici sunt: quod de duobus primis subodoratus est Musgravius: in tertio non haesisset vir sagacissimus, si membranarum nostrarum lectionem cognitam habuisset, in quibus non, ut vulgo, ἤλυθ' ὑπὲρ ἀνδρας, sed ἤλθ' ὑπὲρ extat, unde leniter ad finem decurrit dactylicus hexameter. [Mirum Brunckii hunc versum pro hexametro habentis errorem notavit Hermannus p. 82.] V. 91. dimeter est anapaesticus. In

permutandis vocibus ἤλυθε et ἤλθε non sibi pepercunt librarii: exempla vide ad Androm. 283.

[90. s. Pors. οἰντρῶς. καὶ τόδε δεῖμά μοι· | ἤλθ' ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς | φάντασμά 'Αχιλέως· | —.]

[97. Pors. δεσποσύνους.]

[99. Pors. ἀπελαυνομένα.]

108. οἷσθ' ὅτι. Membr. perperam, ut vulgo, ὅτε, quod recte emendavit Canterus. [Denuo invexit Pors.] Similem Herois apparitionem narrat Apollonius Argon. II. 920. Sthenelus, Actoris filius, qui Herculi, Amazonibus bellum inferenti, comitem se adiunxerat, et in Asia fato functus fuerat,

τύμβου δὲ σεφάνης ἐπιβὰς σιοπιάζετο νῆα,
τοῖος ἐών, οἷος πόλεμόνδ' ἱέν· ἀμφὶ δὲ καλὴ
τετράφαλος φοῖνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πῆληξ.

112. Ovidius, qui multa e poeta nostro adumbravit, quorum pauca quaedam adnotasse non pigebit, sic haec expressit, Metam. XIII. 445.

Immemoresque mei disceditis, inquit, Achivi?
Obrutaque est mecum virtutis gratia nostrae?

114. Συνέπαισε. Membr. συνέπεσε. Vulgo συνέπεσε, mendose, ut e metro liquet. E scholiasta recte emendavit Musgravius. E prava pronuntiatione orta corruptela. Alibi idem mendum observavi. In Rheseo v. 82. ubi recte editum:

οὐχ ᾧδ' ἔ γ' αἰσχροῦς ἔπεσον ἐν τροπῇ δορός.

Codex Regius antiquior habet ἔπαισον.

[115. Pors. Ἑλλάων.]

[117. δοκοῦν. v. infra v. 506. Markland. ad Suppl. v. 129. qui quem laudat Xenophontis locum, is alius est generis.]

[119. ἀνέχων pro simplici ἔχων. Musgravii rationem tuetur alter Scholiastes ad Sophocl. Ai. 211.]

135. Hic et sequentes versus perperam vulgo distincti sunt. Basis paroemiacum praecedere debet.

[139. ὅσον οὐκ ἤδη. statim. v. Dorvill. ad Charit. p. 658.]

140. σῶν ἀπὸ μαζῶν. Sic recte membr. ut infra 560. Oreste 528. 567. 838. Phoen. 30. 998. 1443. 1539. 1582. 1618. et infinitis aliis in locis. Altera forma μαζὸς eadem significatione Tragicis in usu non fuit. Optima est Thomae M. observatio: μαζός, ἐπὶ γυναικός. Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ (424.)

ὦ ζέρνα, μασοί θ', οἱ μ' ἐθρέψαθ' ἡδέως.
μαζὸς δὲ ἐπὶ ἀνδρός, ὡς τὸ

νευρὴν μὲν μαζῶ πέλασε — —

παρ' Ὀμήρῳ (Il. δ'. 123.)

Vbi ante quam exemplis ex Euripide petitis Grammatico fidem abrogaret Cl. Sallierius, dispiciendum erat, an illius decreto praeferri deberet impressorum librorum, qui tot mendis scatent, auctoritas. En ex optimis et vetustissimis membranis lectionem grammatico canonī consentientem; unde minime dubium est, quin in Baccharum laudato versu, qui nobis est 690. μαζὸς reponi debeat, quod et audacter fecimus. Misero illi Thomae, quem calumniari et sugillare non desinunt recentiores Critici, tertium nunc suppetias fero. Vide, quae notavi ad Androm. 955. et ad Aesch. Prom. 280.

145. Hic versus in membr. monometer est, ut iterum v. 150. intermedii dimetri. Perperam omnes vulgo digesti sunt. [Pors. γαίᾱς.]

[145. ss. Pors. τοὺς θ' ὑπὸ γαίᾱς ἢ γάρ σε λῖται | διακωλύσουσ' ὀρφανὸν εἶναι | παιδὸς μελέας, ἢ δεῖσ' ἐπιδεῖν | τύμβου προπετῇ, Φοινισσομέναν | αἵματι παρθένον ἐν χρυσοφόρου | — —.]

161. ποῖ δ' ἦσω πόδα; sic bene emendat Musgravius. In membr. versus sequens ita scriptus est: ἢ δαιμόνων ἐπαρωγός. Vnde lectionem meam efformavi.

[161. s. Pors. — ποῖ δ' ἦσω; ποῦ τις θᾶν, | ἢ δαίμων ἔς' ἐπαρωγός;]

[167. Pors. τλάμων.]

[172. Brunck. cum aliis εἶδης, accentu perperam notato. Non minus vitiose in Sophocl. fragm. inc. XV. ξυνεῖδῃ.]

175. ἰὼ est extra versum. Mox καρύξας, Dorica forma, praestant membranae.

[182. Post μάτερ vulgo hypostigme.]

[190. Pors. φθέγγει.]

196. In membr. ut vulgo, scriptum ὦ παντλαῶμον. Sed nemo non videt, prava hac scriptura solvi anapaestorum nexum.

[200. Pors. ὤρσεν.]

[202. Pors. γήρα δειλαία δειλαίῳ.]

207. Vulgo legitur σᾶς, ἀπολαιμότομόν τ' Ἀῖδα. Praepositio, quae ad praecedens substantivum pertinet, sequenti voci male adhaesit, quod dudum monuit H. Stephanus, Thes. T. II. col. 549. A. Huius mendi ne membranae quidem nostrae immunes sunt: sed meliorem illae lectionem suppeditant, quam et recepimus:

σᾶς ἀπο, λαιμοτόμητόν τ' Ἀῖδα.

Versus eiusdem moduli est, ac tres praecedentes, nempe dimeter anapaesticus. A verbo λαιμοτομέω fit λαιμοτόμητος, vox proba et sincera, licet eam lexicographi omiserint. [Pors. λαιμότομον.]

210. Versus est trochaicus lecythius. Deleto articulo, qui non male abesse videri possit, versus esset iambicus. Sed retinendus ille est, quippe qui affectui exprimendo inserviat, quod iam observatum nobis fuit ad Med. 977.

[215. ξυντυχία mediae est significationis. De re mala legitur Hercul. fur. 768. quem locum Wakefield. temere tentavit. Similiter ξυμφορὰ usurpatur. Hesychius: Ξυμφορά. συντυχία. καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ τάσσεται, καὶ ἐπὶ κακοῦ.]

216. ἔρχεται σπουδῇ ποδός. Noster Rheso 85. καὶ μάλα σπουδῇ ποδὸς σείχει. Androm. 874.

σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς βημάτων πορεύεται.

Sic ibi certissime a nobis emendatum fuit, et olim in textu reponemus, nihili cavillationes eorum facientes, qui absurdas lectiones retineri volunt, quia in scripto libro primus editor illas reperit. In hac autem locutione ἔρχεται σπουδῇ ποδός, ultima vox, quae otiosa videri possit, periphrasi inservit, quod tragici stili est. Vide omnino, quae Marklandus erudite notavit ad Suppl. 90. Similiter in periphrasi multae aliae voces adhibentur, ut δέμας, [infra v. 714.] Or. 107.

τί δ' οὐχὶ θυγατρὸς Ἑρμιόνης πέμπεις δέμας; nihil aliud est, quam θυγατέρα Ἑρμιόνην. ibid. 1201.

μέθες πεπᾶσθαι πατρὶ παρθένου δέμας.

Soph. Trach. 910.

εἴ που φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας.

[Adde κάρα, infra v. 672.]

225. οἷσθ' οὖν ὃ δρᾶσον. Sic legitur etiam Helen. 323. et 1253. Heracl. 452.

ἀλλ' οἷσθ' ὃ μοι σύμπραξον; οὐχ ἅπασι γὰρ — Soph. Oed. Tyr. 543. οἷσθ' ὥς ποιήσον. [Vsus huius phraseos de altera imperativi persona pervulgatus: rarissimus de tertia. Sic Iphigen. Taur. 1203. Οἷσθα νῦν ἅ μοι γενέσθω; quod miror Marklando parum graece dictum videri.]

[228. Pors. σοφόν τοι κὰν κ.]

236. σοὶ μέν. *Vt finem loquendi facias, par est, et me haec interrogantem audias.* Vide, quae notavi ad Med. 316. Perorandi formula, εἴρηται λόγος, occurrit apud nostrum Or. 1207. Phoen. 1023. infra 1270. εἴρηται γάρ.

244. εἰς κίνδυνον. Sic membr. non εἰς. Vide notata ad Prom. 478.

246. ὥς ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοις χεῖρ' ἐμήν. Mira mihi videtur haec locutio, quam vellem ab eruditis viris illustratam fuisse; sed silentes eam transgressi sunt. Quae vitii nemini suspecta fuit lectio, eam loco movere veritus sum: corruptam

tamen esse pro comperto habeo. Vertunt: *adeo*,
ut immoreretur in tua veste manus mea. Sic apud
nos alumnis suis nutriculae dicunt: *faites main-
morte*. Sed hoc ridiculum est. Quid vult Vlysses
significare? ὥς' ἐμφῦναι, ὥς' ἐμπεπηγέναι, ὥς'
ἐγκεκολλησθαι χεῖρ' ἐμήν τοῖς σοῖς πέπλοις. Repono
igitur ocius:

ὥς' ἐντακῆναι σοῖς πέπλοις χεῖρ' ἐμήν.

Hesychius: ἐντακείς, ἐμφυείς. ἐντέτηκεν, ἐγκεκόλ-
ληται. ἐντετηκώς, ἐμπεπηγώς. Alibi ex hoc ipso
verbo derivata latent in vocibus librariorum errori
obnoxiiis. In Hesychii glossa ῥωπικόν, contendo
scribendum esse, τὸ ἐπίτηκτον καὶ ὠραϊσμένον: non
autem: ἐπίκτητον. Quam facilis in vocibus adeo
tenui discrimine distinctis lapsus! Similem men-
dam sustuli in Meleagri Epigrammate LXII.

Εἶπε Λυκαινίδι Δορκάς· ἴδ' ὥς ἐπίτηκτα φιλοῦσα
ἦλως· οὐ κρύπτει πλασὸν ἔρωτα χρόνος.

Vbi pro ἐπίτηκτα, metro laborante, et sensu nul-
lo, legebatur antea ἐπίκτητα. Eximiam tamen il-
lam nostram lectionem, quam magnus Salmasius
in vetustissimis Palatinis libris reperit, et compro-
bavit, nuper comperi viro cuīdam litterato in ex-
tremis Germaniae oris displicuisse, quem Graecae
linguae non imperitum esse scio, sed prosodiae et
totius rei metricae rudem ignarumque. Illi iudi-
cium, aut potius errorem, suum relinquo. Nec
secus, ac olim opinabar, nunc sentio de Ciceronis
loco, in Ep. ad Atticum, quam ad illud Epigr.
laudavi. ἐπίτηκτον dicitur id, cui falsa et simulata
īnest species, tanquam cera in superficie infusa;
quod facie tenus tale est, quale esse videtur.

248. ὥς' εἰσορᾶν δῆ. Sic in membr. vulgo νῦν.
[Pors. γε.]

[252. Pors. hic alibique, sed parum constanter,
Φῆς. v. Dawes. Miscell. p. 264. coll. Valcken. ad
Hippol. p. 200.]

260. ἀνθρώπου φαγεῖν. Ex membran. auctoritate verbum hoc reposui. [Pers. πότερα τὸ χρῆν.]

269. εὐπρεπεσάτη, cum adiunctum habeat εἶδος, credo legendum ἐκπρεπεσάτη. De harum vocum permutatione dictum ad Pers. 183. et 440. Membranae v. 267. dant αἰχμαλώτων, et v. 270. perperam, ut vulgo, ἥττον.

274. καὶ τῆσδε γραίας. In membr. perperam, ut vulgo, legitur γεραιᾶς. Hic cum praestantissimo Valckenario sentio, quem vide ad Phoen. 1688. et ad Hippol. 171.

280. ἥδ' ἀντὶ πολλῶν ἐσὶ μοι παραψυχή. In iis, quae de voce παραψυχὴ dixi ad Or. 62. delenda sunt tria verba: si genuinum est. Quin enim ibi recte adhibita fuisset, nulla erat dubitandi ratio. Similiter posita occurrit in adulterino Sophoclis fragmento, quo adversus Ethnicos usi sunt, alius ex alio exscribens, christianorum dogmatum propugnatores plurimi:

Ζητοὶ δὲ πολλῶν καρδίᾳ πλανώμενοι,
ἰδρυσάμεσθαι, πημάτων παραψυχὴν,
θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λίθων —

Timocles Comicus apud Athenaeum, p. 223.

παραψυχὰς οὖν φροντίδων ἀνεύρατο.

Sic apud nostrum Suppl. 617.

Φόνον, κακῶν δ' ἀναψυχάς.

Versus est dimeter iambicus, cui ut strophicus congruat, transpositis vocibus sic scribendus est:

πάλιν φανήσονται κτύποι.

Certissimum est itaque, penultimam huius vocis syllabam in sermone Attico corripì solitam fuisse: qua autem analogia id factum fuerit, aliis docendum relinquo. Nulla forte alia huius rei ratio afferri poterit, quam sic voluisse usum,

quem penes arbitrium est, et ius, et norma loquendi.

282. Vulgo legitur: οὐ τοὺς κρατοῦντας χρὴ

κρατεῖν, ἢ μὴ χρεῖον, quod adeo durum est, ut non credam ab Euripide esse. Compertum mihi quum sit, multis aliis in locis verba χρὴ et δεῖ a librariis fuisse commutata, eandem temeritatem hic etiam agnosco. δεῖ reposui. Vide, quae notavi ad Or. 563. in Hippol. 491. ubi vulgatum δεῖ, membr. χρὴ praeferunt. Rursus in Sophoclis fragm. e Phaedra, ubi vulgati Stobaei libri habent, τὸ γὰρ γυναιξὶν αἰσχροὺν ἐν γυναιξὶ χρὴ σέγειν, Regius Stobaei codex exhibet δεῖ, quod, ob suaviorem sonum, praeferendum mihi videtur. [Pors. χρὴ.]

287. εἰς Ἀχαιῖκὸν στρατόν. Sic et alibi vulgatum in Euripide, cum diphthongo, et Troad. 238.

ἐλθόντα κήρυκ' ἐξ Ἀχαιῖκοῦ στρατοῦ.

Vide notata ad S. Th. 28. [Pors. Ἀχαιῖκόν.]

293. καὶν κακῶς λέγῃς. Sic omnino scribi debuit, nec aliter legisse videtur Ennius, licet membranae in vulgato λέγῃ conspirent. Quin illae exhibent, καὶν κακῶς τὸ σὸν λέγῃ, πείθει. Mox αὐτὸς pro vulgato αὐτὸς illustratur a Valckenario ad Phoen. 927. Vide notata ad Med. 255. In Rhese v. 106. ubi recte editum:

ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πάντ' ἐπίσασθαι βροτῶν
πέφυκεν —

duo Regii codices vitiose αὐτὸς exhibent. Tres hos versus, *verbis, sententia, brevitae insignes illustresque*, ut ait A. Gellius XI. 4. totidem latinis versibus expressit Ennius:

Haec tu etsi perverse dices, facile Achivos flexeris:
nam quum opulenti loquuntur pariter atque
ignobiles,

eadem dicta, eademque oratio aequa non aequae
valet.

Vt Ennium cum Euripide, sic cum veteri Poeta Romano recentem latinorum versuum conditorem comparare elegantioribus lectoribus iucundum erit. Sic itaque summus Grotius:

ut prava dicas, quae tua est auctoritas, movebit animos. Nam viri praenobilis, et tenuis, idem sermo diversum valet.

[295. Pors. αὐτός, ex Dawesii praecepto spiritui aspero in talibus hanc vim tribuentis, ut articuli vices gerat. Miscell. p. 123.]

296. ἀνθρώπου φύσις. Membr. ἀνθρώπων. [Pors. τίς ἐστίν.]

[298. Pors. finit hunc versum interrogationis signo.]

[311. βλέπειν, vivere. Alcest. 140. καὶ πῶς ἂν ὧντος κατθανοί τε καὶ βλέποι; v. Wakef. Tragoed. Delect. I. p. 369.]

312. ἐπεὶ δ' ἄπεσι. Sic membranae: optime. Vulgo ὄλωλε, quod nihil aliud est, quam glossema. Apud Tragicos ἐσι saepe valet *in vivis est*. Sophocl. Philoct. 421.

τί δ'; ὅς παλαιὸς καὶ γὰρ φίλος γ' ἐμὸς

Νέστωρ ὁ Πύλιός ἐστιν; —

superestne Nestor? Noster, Hel. 137.

οἱ Τυνδάρειοι δ' εἰσίν, ἢ οὐκ εἰσίν, κόροι; et alibi plus semel in eodem dramate. E contrario ἄπεσι valet, *e vivis excessit*: praetereaque εὐφημότερον est. Confer notata Io. Taylor ad Lysiam, p. 66. [Pors. ἐπεὶ δ' ὄλωλε.]

[328. Pors. οἱ βάρβαροι δέ.]

332. ὥς κακὸν πέφυκ' αἰεί. In membr. πεφυκέναι, quod locum tueri possit, scribendo in sequ. v. τολμᾶν pro τολμᾶ. Ordo esset: ὥς κακὸν ἐστὶ τὸ πεφυκέναι δοῦλον, καὶ τὸ τολμᾶν ἢ μὴ χρή, νικώμενον τῇ βίᾳ. Sed paulo impeditior est phrasis: vulgatum praetuli. [Pors. πεφυκέναι, et sequ. v. τολμᾶν.]

334. οἱ μοί. Vulgo οὐμοί. Vide, quae notavi ad Med. 818. In Phoen. 641. similis menda editiones minus accuratas obsidet. Recte vulgaverat Grotius ἡλικίᾳ δ' οἱ μοί, quam scripturam adstruit prae-

stantissimus Valckenarius. In Mich. Maittaire libro de Dialectis hae crases $\delta\upsilon\mu\acute{o}\iota$, $\delta\upsilon\pi\iota\chi\acute{\omega}\rho\iota\circ\iota$, quae merae corruptelae sunt, tanquam e purioris Atticismi penetralibus proferuntur. Sed iudicium in compilatoribus frustra quaesieris. V. seq. scripserat forte Poeta $\rho\iota\phi\theta\acute{\epsilon}\nu\tau\epsilon\varsigma$, quod codex nullus exhibet. Vide notata ad Androm. 9.

[340. $\pi\epsilon\iota\theta'$. flectere stude. Graeca verba saepissime non ipsum actum, sed agendi conatum significant. v. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 544.]

346. $\acute{\omega}\varsigma\ \epsilon\psi\omicron\mu\alpha\iota\ \gamma\epsilon$. Sic membranae.

352. $\gamma\acute{\alpha}\mu\omega\upsilon$ e membr. edidi, pro vulgato $\gamma\acute{\alpha}\mu\omicron\upsilon$. Emphasis est in plurali numero, tragici stili propria. Praeterea haec lectio $\epsilon\upsilon\phi\omega\nu\acute{o}\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$, ob vitatum vocalium concursum in fine huius versus et sequentis initio.

355. $\pi\alpha\rho\theta\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma\ \tau'$ — Sic membr. recte.

361. Est sane quod glorietur Polyxena, Hectorem fratrem habuisse: sed quod *multos alios* habuerit fratres, quodnam sit illud decus, non satis video. Vellem legere:

$\tau\eta\nu\ \epsilon\kappa\tau\omicron\rho\acute{o}\varsigma\ \tau\epsilon\ \kappa\acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\acute{\omega}\nu\ \pi\omicron\lambda\lambda\acute{\omega}\nu\ \kappa\acute{\alpha}\sigma\iota\nu$.

Hectoris, multorumque fortium virorum, sororem.

[Pors. $\chi\acute{\alpha}\tau\epsilon\rho\omega\nu$.]

[369. Pors. $\acute{\alpha}\gamma'\ \omicron\upsilon\nu$, $\omicron\delta\upsilon\sigma\sigma\epsilon\upsilon$.]

[373. Pors. $\delta\acute{\epsilon}\ \mu\omicron\iota$.]

375. Hos versus ita reddidit Grotius in Stobaei Floril. p. 132.

Quisquis labores ferre non assueverit,

fert, sed dolente iactet ut collo iugum.

felix profecto, si mori contingeret:

vitam in miseriis trahere difficilis labor.

381. $\tau\omicron\upsilon\theta\omicron\mu\alpha$. Sic praeter Aldi editionem legitur etiam in membr. et in Stobaeo, serm. LXXXVI. Grotius quidem edidit $\tau'\ \theta\omicron\nu\omicron\mu\alpha$. In Regio Stobaei codice reperi $\tau\eta\varsigma\ \epsilon\upsilon\gamma\epsilon\nu\epsilon\acute{\iota}\alpha\varsigma\ \omicron\upsilon\theta\omicron\mu\alpha$, librarii errore, qui in exemplari, quod describebat, legebat procul

dubio τοῦνομα. Minime mihi cum Musgravio convenit censente melius articulum abesse, quem ego hic necessarium arbitror. Omitti potuisset in Phoenissarum versu 1329. ubi tamen eum tuentur codices. [Pors. ὄνομα.]

387. ἔτεκον ἐγὼ Πάριν. Quin hoc ordine a poeta voces compositae fuerint, nemo dubitare potest. Inconcinne vulgo legitur: ἐγὼ τέκον Πάριν. [Pors. ἐγὼ 'τεκον Π.]

[392. Pors. πῶμ'.]

395. ὀφείλομεν. Sic recte Barnesius. Membr. et Aldus ὠφείλομεν.

398. ὁμοια. Vulgo perperam ὁποῖα. Reiskii emendatio est, Musgravio probata.

[408. Pors. πείσει. — μὴ σύ γ'. v. Lennep. ad Phalar. p. 366.]

409. ἡδίστην. Sic membr. recte. De Dorismis ab Aldinae officinae operis, quos fefellerunt forte compendiariae notae, in senarios invectis, alibi nobis, quantum satis erat, dictum fuit. V. abhinc secundo eadem recte πανύστατον, quod aliis ex codicibus enotatum idoneis argumentis confirmavit Valckenarius ad Hippol. 682.

[415. Pors. post δουλεύσομεν signum interrogandi posuit.]

[419. Leg. πῆ. De his particulis nemo egit accuratius censore Britanno Hecubae Porsonianae, Monthly Review 1799. Apr. p. 439. ss.]

421. Vide, quae notavi ad Med. 1395. Vulgo legitur,

ἡμεῖς δὲ πεντήκοντ' ἄμμοιροι δὴ τέκνων.

prava et invenusta lectio, in qua otiosa particula δὴ ab inepto librario addita ad fulciendum versum. [Pors. ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων.]

425. ᾧ. Sic membr. non ὦ. Mox eadem ἀγλίας. Marklando ad Iphig. T. 1491. legendum videbatur,

ὡ τῆς ἀώρου θύγατερ ἀθλία τύχης.

[Recepit Pors.] Sed emendationis illius non indigemus. Nihil frequentius simili duorum adiectivorum coniunctione.

426. χαῖρε Κασάνδρα τ' ἐμοί. Sio membr. optime. Vulgo perperam τ' ἐμή. Nota loquendi formula χαῖρέ μοι, passim obvia. Vide Phoen. 627. Troad. 45. 462. Hippol. 1464. [Pors. χαῖρε, Κασάνδρα τ' ἐμή.] V. seq. χαίρωσιν reponenti Kingio rectum iudicium idoneus auctor fuit. Sic enim omnino legendum. Vide Valckenarium ad Phoen. 621. [Pors. χαίρουσιν.]

432. ἀμφιθεῖς κάρα πέπλοις. Enallage pro ἀμφιθεῖς κάρα πέπλους. Rheseo 209. καὶ χάσμα θηροῦ ἀμφ' ἐμῷ θήσω κάρα. Med. 786. Quaedam de hac figura notavi ad Aesch. Pers. 94. In Rheseo 27. ἀρμόσατε ψαλίοις ἵππους, dictum est pro ἀρμόσατε ψάλια ἵπποις.

434. τήνδε τ' ἐντήκω. Sic recte membr. pro καὶ τήνδε ἐντήκω. Perperam Aldus τήνδ' ἔτ' —.

[438. Pors. δέ μου, accurate servans discriminis vulgo male neglecti inter formas huius pronominis plenas encliticasque.]

[444. Pors. Αὔρα, π. αὔρα. Mireris, vitium vulgatae, sane quam pusillum, ipsius Schraderi, hominis μετριωτάτου, aciem effugisse. v. eius Emendat. praes. p. IX.]

[451. Pors. τὸν omisit.]

[453. s. Pors. φασὶν Ἀπιδά- | νὸν πεδία λιπαίνειν.]

455. νάσων. Sic etiam membr. a prima manu. Altera lectio indicata, superscripto ο. Constructio est: ἢ πορεύσεις με ἐνθα νήσων, pro εἰς τῶν νήσων ἐκείνην, ἐνθα — — —. Post δίας v. 461. interrogationis signum poni debuit. [Posui: fecitque idem Pors.] Copula autem τε v. 463. alieno loco posita ob metri necessitatem, licentia in melicis concessa.

Ordo enim est: πότερόν τε, σὺν Δηλιάσι κούραις, Ἀρτέμιδος θεᾶς καὶ χρυσέαν ἄμπυκα, καὶ τόξα, σύλογήσω;

[460. Pors. πόρθους Λατοῖ Φίλα. — Theogn. init. Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μὲν σε θεὰ τέκε πότνια Δητώ, Φοῖνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη.]

[462. Pors. σὺν Δηλιάσιν τε κούραις.]

466. Videndus hoc de loco Meursius Panathenaeorum cap. XVII. seq.

482. In membr. θεράπαιναν, superscripta meliori lectione, quam coniectura adsecutus est Musgravius, γρ. θεράπναν. [Cf. Rutgers. Var. Lect. p. 181.]

489. ἡ δόξαν αὐτοῖς. Vulgo ἄλλως, adstipulantibus membranis. Nihilominus certissima videtur Musgravii coniectura. Nam pronomen vix abesse potest ad phrasis perspicuitatem: tum neminem non offendunt tria sic ἐν παραλλήλῳ posita, ἄλλως μάτην ψευδῆ, quorum postremum, unicum si legeretur, sententiae satisfaceret. [Pors. ἡ δόξαν ἄλλως.]

495. αὕτη δὲ δούλη, γραῦς, ἄπαις. Melius sic distinguitur. Si cum alterutro γραῦς iungendum esset, mallet cum ἄπαις, quam cum δούλη. In extrema senectute liberis orbari, ultimus est infortunii gradus. Infra 800. νῦν δὲ γραῦς ἄπαις εἴ' ἄμα, cui, ut ait noster, Suppl. 172. γῆρας ἥκει πολιὸν εἰς ἀπαιδίαν.

[497. Pors. δέ μοι. — 509. Id. δέ με.]

[510. Homer. Il. I. 16. Ἀτρεΐδα δὲ μάλισα δύω, κ. λ. ut nuper iure interpungi coeptum est: quam vulgarem interpunctionem aliquis defendat Sophocl. Ai. 390. Philoct. v. 264. — Ceterum Pors. Ἀχαῖνός. et 521. Ἀχαῖνοῦ.]

[528. ἔρρει. Tetigit hunc verbi usum cumque similibus aliorum verborum exemplis comparavit L. Bos. Prolegom. ad V. T. cap. III. init.]

[529. σημαίνει δ' ἐμοί, me iubet. Simonides XCI. Περιάνδρου —, ὃς ποθ' ὑψιπύργου Σήμαινε λαοῖς

ἔρμ' ἔχων Κορίνθου. quae verbi vis librarios interdum fefellit. v. Wyttenb. ad Plut. Moral. I. p. 253.]

[550. Pors. δέ μ'.]

[552. βασιλῖς, filia regis. Sic βασιλεύς, regis filius. Fischer. ad Palaeph. p. 45. τύραννος, tyranni filius. Dorvill. ad Charit. p. 34. Vocabulorum, ἀναξ, ἀνασσα, vis amplius etiam patet. Musgr. ad Heraclid. 769. Cf. Antipat. Sidon. XCIX.]

559. λαγόνας εἰς μέσας. Sic partim e membr. edidi: exhibent enim illae λαγόνας εἰς μέσον. Vulgata lectio glossema sapit. [Pors. λαγόνος εἰς μέσον.]

563. Ovidius loco supra laudato:

— — — at tu iugulo vel pectore telum
conde meo: iugulumque simul pectusque
retexit.

[564. Pors. προθυμεῖ.]

[569. εὐσχήμως. Vel hic locus docet, exceptioni obnoxiam esse Bastii regulam. Specim. Aristaen. p. 29 s.]

570. κρύπτουσ', ἃ κρύπτειν. Elegantem hanc, et procul dubio sinceram lectionem e membr. erui, in quibus κρύπτουσά γ', ἃ κρύπτειν —. vulgo invenuste legitur, κρύπτειν γ' ἃ κρύπτειν —. Ovidius:

Tunc quoque cura fuit partes velare tegendas,
cum caderet; castique decus servare pudoris.

[581. Erexi pronominis tonum. Vulg. δέ σε.]

592. οὐκ οὐν δεινόν — Interrogative haec proferenda. Post καρπὸν interrogationis signum ponendum erat, ad exemplum editionis Aldinae. [Posuit Pors.] Oppositio est inter agrorum et hominum naturam. Fruges quandoque e pravo solo optimae proveniunt, et in bono degenerant, prout diversa est coeli temperies. At inter homines bonus semper bonus, malus semper malus. Huc male referuntur Accii versus, quorum diversa est sententia, apud Ciceronem Tusc. II. 5.

Probae etsi in segetem sunt deteriore datae fruges, tamen ipsae suapte natura enitent.

[698. Post αὖ Pors. signum interrogationis.]

601. ἦν τις εἴ μάθῃ. Sic membr. recte. Vulgo μάθοι.

[605. Malim μοι.]

609. λαβοῦσα τεῦχος. Membr. etiam τὰ γγος, quod glossematis manifestum est.

623. σερέντες. Syncope pro σερηθέντες. Formam hanc et lexicographis et graecae linguae Rudimentorum conditoribus omissam fuisse non adeo mirum, quae librarios saepe fefellit. Bac. 1351.

ὦ πάτερ, ἐγὼ δέ σου σερεῖσα φεύζομαι.

Male ibi Aldus edidit σερηθεῖσα. In Phoen. 1273. optime Reiskius reposuit

δισσοῖν σερεῖση τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.

ut et Suppl. 795. scribendum esse monuerunt viri docti:

νῦν δ' ὄρω σαφές ατον

νακόν, τέκνων φιλάτων σερεῖσα.

Hel. 95.

πῶς; οὔτι που σῶ φασγάνῳ βίον σερεῖς;

Confer Iphig. A. 357. Iphig. T. 477. El. 740.

[626. ἄλλως. nihil nisi. v. Toup. ad Longin. p. 288 s. Ruhnken. ad Tim. p. 199.]

628. Ennius apud Ciceronem de Finibus II. 13.

— Nimium boni est, cui nil mali est.

vide M. A. Mureti var. lectt. V. 13.

633. Hic versus, ut 641. et 653. trimeter est iamb. catal. Versus 649. trimeter est acatal. perperam vulgo singuli in binos divisi. Nos membranas sequimur. Ex iisdem v. 648. edidimus εὐρουν. Et v. 650. μάτηρ. Mirum est, Doricam illam formam in senarios, qui eam non admittunt, toties Aldum invexisse, in melicis vero, ubi locum habet, eamdem neglexisse.

[657. Paraphrastes p. 568. Musgr. ω τάλαινα,

τί ἐστι τὸ βούλημα τῆς σῆς κακοφῆμου βοῆς — — .
Hinc Iacobsii sagacitas lectionem variam, eamque,
ipsius iudicio, genuinam, eruit: τί δ' αὖ τὸ λῆμα
σῆς κακογλώσσου βοῆς — — . Animadv. in Anthol.
Gr. I. 2. p. 352. — Ceterum Pors. hunc et sequ.
vers. sic interpungit: τί δ', ὃ τάλαινα; σῆς κακο-
γλώσσου βοῆς · | ὥς οὐ] ποῦ [εὐδαι λυπρά σου κηρύ-
γματα.]

[667. Pors. τόνδε μοι.]

678. ἔσωζ'. Sic omnino legendum, ut exhi-
bent non membranae solum, sed Aldina etiam
editio, adeo ut negligentiae crimine expedire se ne-
queant recentiores editores.

681. Hic versus et sequens dimetri sunt iambici
optimae monetae, unde manifesto liquet, veram esse
eam lectionem, quam Kingius in uno e Britannicis
codicibus reperit, νόμον βαλχεῖον. Optime cum
accusativo construitur verbum κατάρχομαι, quod
iam notavi ad Or. 955.

684. Membranae etiam ὦ δύσηνε σύ. [Hoc re-
cepit Pors.]

686. Hic versus et sequens perperam vulgo in
binos singuli divisi. Membranarum scripturam re-
praesentamus, quam facili coniectura adsecutus est
Heathius. Asynarteti sunt ex dochmaicis. Eadem
ἀφ' ἐτέρων, non ἐφ', exhibent, ut scribendum esse
recte pronunciavit Valckenarius ad Phoen. 374.
Nam alterum ἐφ' ἐτέρων ne graecum quidem est:
ἐφ' ἐτέροις dicendum fuisset. Heathio, utro modo
legeretur, perinde erat: mihi non item, qui soloe-
cismis minime delector.

690. Sic in membr. digesti versus hic et se-
quens. Eadem metri ratio, quae in praecedenti nota
declarata.

693. ἐπ' ἀνταῖς νιν κυρῶ Σαλασσίαις. In litore
eum invenio marino. Notanda constructio lexicogra-

phis praetermissa, verbi κυρῶ cum quarto casu. Noster Rheso 113.

εἰ μὴ κυρήσεις πολεμίους ἀπὸ χθονὸς
φεύγοντας, ἀλλὰ σὸν βλέποντας εἰς δόρυ.

Et v. 679. πόθεν νιν κυρήσω; hinc confirmatur scriptura, Heathio immerito suspecta, in Aeschyli S. Th. 701. quam et ipse minus bene interpretatus sum. Ibi enim κυρήσας, ut hic κυρῶ, activum est; nec ad ellipsin confugiendum erat.

698. ὀρμάτων ἐμῶν. Sic membr. Perperam vulgo copula τε inscribitur. ἐνύπνιον adiectivum est ad ὄψιν relatum. Mox transpositis vocibus edidi, οὐ με φάσμα παρέβα, flagitante metri lege: est enim versus trochaicus. Eandem ob rationem pro ἔσειδον, εἶδον a Kingio oblatum recepi. [Pors. comma post ἐνύπνιον.]

[699. Pors. παρέβα φάσμα. et v. sequ. ἄν ἐσειδον.]

[703. Praeferam nominativum ὀνειρόφρων.]

704. Rursus hic versus et sequens, ut et 709. et duo sequentes asynarteti sunt ex dochmaicis: nec aliter in membr. digesti sunt, ac eos exhibui. Male vulgo Θρηϊνιος: vox est trisyllaba. V. 711. ὥντισας dederunt membranae.

[717. Pors. ἡγγειλέ μοι. vid. 725.]

721. Nullam video rationem, cur Euripides scribere debuerit ἦνω μετασελῶν σε, quae Valckenarii suspicio est ad Phoen. 1327. E concione in tentorium suum revertebatur Agamemnon, unde Hecubam dimittere poterat, ut cadaver filiae tolleret et sepeliret, nec necesse erat, ut eam comitaretur: quod si facturus fuisset, dixisset profecto, ἦνω μετασελῶν σε. Sed ipsius decori ratio non ferebat, ut Rex de Hecuba deducenda cogitaret. Maneat itaque ἀποσελῶν.

[726. Pronominis tonus erigendus erat: id quod feci.]

730. δύρη. Sic recte Musgravius. Vulgo ὀδύρη, reclamante metro. [Pors. δύρει.]

732. ἄλγος αὖ προσθείμεθ' ἄν. Sic omnino legendum. Vulgo ἄλγος ἄν προσθείμεθα. Membr. vero ἄλγος ἄν προσθείμεθ' ἄν. [Sic Pors.] Sed plus semel iam observavimus ἄν et αὖ millies a librariis fuisse commutata, cuius rei, quum passim obvia sint exempla, uno e minus notis defungar. In Sophoclis fragmento ex Aiace Locro, quod latinis metris expressit Cicero Tuscul. III. 29. quodque graece servavit Stobaeus serm. CXIII. impressi libri exhibent:

τοὺς δ' ἄν μεγίλους καὶ σοφωτάτους φρενὶ
ποιούσδ' ἴδοις ἄν. —

At regius Stobaei codex multo melius dat τοὺς δ' αὖ μεγίλους.

738. καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν. Repetendum e sup. v. βούλομαι. Eadem est ratio in illo Oed. T. ubi postquam v. 1169. famulus dixerat:

οἶμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.

respondet Oedipus:

κἄγωγ' ἀκούειν. —

Scilicet καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτῷ εἰμὶ τῷ δεινῷ ἀκούειν. Male ibi legebatur κἄγωγ' ἀκούων. [Pors. εἰς τ.]

742. ἱκετεύω σε τῶνδε γουνάτων. Id est, πρὸς τῶνδε γουνάτων. Notanda ellipsis. Sic Or. 670.

Φιλεῖν δάμαρτα πᾶσιν Ἑλλησιν δοκεῖς.

ταύτης ἱκνοῦμαι σ' —

id est, πρὸς ταύτης. Plena locutio ubivis obvia. Vide Hippolyti v. 609. 611. De ellipsi verbi in obsecrandi hac formula egi ad Med. 326.

754. τῶν οὐ θανόντων. Vulgo minus concinne οὐ τῶν. [Sic Pors.]

[756. ὥς ἔοικε. de re certa. Wolf. ad Platon. Sympōs. p. 14.]

[770. Male vulgo λοῦτρ' —. Aliud λοῦτρον, aliud λουτρόν. Frequens illud accentus vitium, in-

primis in editionibus recentiorum a tali ἀκριβείᾳ fere abhorrentium. Sic legas κλεῖν', ὑψῆλ', εἰφ' (dic), δεῖν' (atrocia), σκληρ'.

[773. Delevi comma post σὺ vulgo inepte positum. v. Wakef. Tragoed. Delect. I. p. 217.]

776. Non absimile est illud Terentii Adelph. IV. 7.

— — ipsa, si cupiat, Salus
servare prorsus non potest hanc familiam.
[Τύχην litera maiuscula scripsi.]

784. In membr. scriptum, ξενίας τ' ἀριθμῶ τὰ
πρῶτα τῶν ἐμῶν ξένων, librarii errore in ultima voce.
De lectione huius versus egimus in notis ad Or.
1251. Eadem elegantia τὰ πρῶτα adhibet Noster
Med. 916.

οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
τὰ πρῶτ' ἐσσεσθαι ζῶν κασιγνήτοις ἐτι.

Mox secundo abhinc versu εἰ valet ἐπεὶ, quod et
alibi etiam plus semel monuimus. [Pors. ξ. τ' ἀ.
πρῶτος ὦν ἐμ. φ.]

[794. Φέρειν. v. Schol. ad Thucyd. I. c. 7.]

816. πρὸς σοῖσι πλευροῖς. Sic membr. In sche-
dis meis, de quibus dixi in elencho, notis in Ore-
stem praefixo, a prima manu scriptum σοῖσι πλευ-
ροῖς, superscripta altera lectione σῆσι πλευραῖς.
Illud praeferendum, ut visum est etiam Valckena-
rio ad Phoen. 62. Legitur in Or. 797.

περιβαλὼν πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρὰ νωχελῇ νόσω.

820. κείνης δὲ σύ; sic omnino scribendum fuit.
Quod vulgo legitur, κείνης δ' ἐγὼ, [sic et Pors.]
aut, ut in membr. est, κείνου δ' ἐγὼ, miror sane
stomachum nemini movisse. Enimvero longe ab-
surdissimum est, quod facile sentiet, quicunque
explicare conabitur. Quemnam ex nocturnis illis
complexibus voluptatis sensum percipere poterat
Hecuba? Pudet ista confutare.

821. In membranis scriptum:

ἐν τοῦ σκότου γὰρ τῶν τε νυκτέρων πάντων
Φίλτρων μεγίστη γίνεται βροτοῖς χάρις.

[Sic Pors., solum γίνεται in γίγνεται mutans.] In illa lectione neminem, qui palatum habeat, non offendet vox πάνυ, quae priorem versum complet, et nulli alii rei inservit. In schedis meis reperio, σκότους γὰρ τῶν τε νυκτέρων πάντων, quod ad verum ducit. Ex observatis codicum varietatibus liquet, iam olim in his versibus turbatum fuisse vocum ordinem, quas recte disposui. Pro πάντων autem multo melius, ut reor, πάντως lego.

Eo iam perventum erat, ut formis describeretur haec nota, quum amicissimas Th. Tyrwhitt litteras accepi datas Londini a. d. 18. huius mensis Februarii, quibus coniecturam suam de huius loci emendatione mecum communicavit. Ea lectionem Aldinam spectat, quae sic se habet:

ἐν τοῦ σκότους γὰρ, νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων,
Φίλτρων ὁμοῦ τε, τοῖς βροτοῖς πολλὴ χάρις.

Levissima mutatione sanari posse ingenioso Viro videtur:

Φίλτρων ὁμοῦται τοῖς βροτοῖς πολλὴ χάρις.

αι in ε saepissime transiisse nemini non notum. ὁμοῦται vocem Homericam esse observat doctissimus amicus, ab Eustathio optime illustratam ad Il. ξ'. 209. p. 979. l. 6. Sed quum nec voces ὁμοῦ τε, nec quod ad eas accedat quidpiam, nec vox ἀσπασμάτων, uno tantum interiecto versu male repetita, in vetustioribus codicibus compareat, multoque meliorem illi sensum offerant, Tyrwhittum spero, pro ea qua pollet perspicacia, fassurum dignam prae nostra non esse Aldinam lectionem, licet illa emendatione tolerabiliorem, quae postliminio redeat.

[823. Pors. post ὁρᾶς interrogandi signum.]

824. κηδεσὴν. Glossa in membr. γυναικάδελφον.

829. ὁμαρτῇ me involente excusum fuit.

[Correxi.] In hac voce nulla ratio est, cur :

subscribatur. [Nec Pors. subscripsit.] In membr. ἔχουιντο.

832. παράσχεις χεῖρα. Vulgo legitur, consentientibus etiam membr. πάρασχε, quod quid sit, nescio. Graecum non est. A παρέχω aor. 2. est παρέσχον, imperativus παράσχεις. Praesentis imperativus πάρεχε: a παρίσχω autem, παρίσχει, unde formatur etiam aor. 2. παράσχεις. Frequentissime occurrunt ἴσχει, σχές. κάτισχει, κατάσχεις. Sic ἐπίσχεις, μετάσχεις, ὑπόσχεις. πάρασχε mera est barbaries, quam, forte hinc enotatam, in farraginem suam retulit P. Antesignanus ad Clenardi Grammaticam, p. 364. l. 7. Codex autem meus πάρεσχε habet. Obiter monebo, nugari viros eruditos, qui in illo Sophoclis ex Oed. Col. versu, quem iam laudavi in notis ad Prom. 265.

ὦ φίλτατ', ἐπίσχεις οὐπερ εἶ. Τί δ' ἔσι σοι; reponi volunt, ὦ φίλτατ', ἴσχεις οὐπερ εἶ. Nam ἴσχεις ne graecum quidem est. Si quid ob metrum mutandum esset, quod minime necessarium est, saltem ob linguam scribendum esset, ὦ φίλτατε σχές, quod et Heathio suboluit, ut infra in hocce dramate 953. σχές positum est pro ἐπίσχεις, et Hippol. 1364. Illam emendationem temere et absque ulla auctoritate in textum recepit Io. Burtonus. Nam quod ait sic legi in Florentina editione, falsissimum est, nisi ille peculiare quiddam, et sibi soli factum, rarioris illius editionis exemplar habuerit, quod profecto mirum foret. Dum haec ego scribo, tria ad manus eiusdem Florentinae editionis exemplaria habeo, in quibus perspicue excusum:

ὦ φίλτατ', ἐπίσχεις οὐπερ εἶ.

[836. Pors. sic interpungit: δεινόν γε, Σνητοῖς ὥς κ. τ. λ.]

837. οἱ χρόνοι. Sic optime Musgravius. Vulgo οἱ νόμοι. [Sic et Pors.]

[840. Male vulgo: ἐγώ σε.]

843. τήνδε. Mallem τῶνδε. [Nulla mutandi necessitas: etsi satis frequens est illorum casuum confusio. Vid. Musgrav. ad Alcest. 23. 306. Brunck. ad Androm. 891.]

844. εἰ πως Φανείη γ' ὥς σοί τ' ἔχειν καλῶς. Sic regiae membranae et cod. meus optime.

848. Membranae etiam et cod. meus Φίλον ἡγεῖται, claudicante metro. De permutatione vocum Φίλος et Φίλιος vide quae notavi ad Or. 100. quorum me nondum poenitet, quaeque alibi adstruam.

[849. Prius: εἰ δέ σοι Φ. male.]

[850. Pors. ὅδ' ἔσι, χ. κ. τ. λ.]

[869. Pors. κτήσει.]

871. Ελλήνων exhibent cod. meus et membranae.

872. Notandum Φονέα, ultima brevi, contra usitatioem poetarum Atticorum morem. Sic etiam El. 603. 768. Vide Markland ad Suppl. 37.

878. ἀλλ' ὥς γενέσθω. τόνδε μὲν μέθες λόγον. Haec est optima membranarum lectio. Sic etiam cod. meus, nisi quod perperam, ut vulgo, habet γενέσθαι. [Sic et Pors. habet.] Quod ad prius, γενέσθω, adtinet, manifestum est, non aliter scribi debuisse. Sed sic fiat: sic res transigatur. Alterum absonum est. Eodem modo scribendum Troad. 727.

ἀλλ' ὥς γενέσθω, καὶ σοφωτέρᾳ Φανῇ.
et Iphig. T. 607.

ἀλλ' ὥς γενέσθω. τῶνδε μὲν δέλτον δίδου. Quo in loco cur bonam lectionem ab omnibus codicibus oblatam, a Marklando, ut par erat, receptam, dedignatus fuerit Musgravius, excogitare nequeo. Quod ad versus clausulam, ipsa semet commendat nostra lectio, quam praeterea tuentur codices omnes. Vide quae frustra, ut vox clamans in deserto, de eorum consensu tradidit diligentissimus Valckenarius ad Phoen. 522.

[879. Pors. δέ μοι.]

880. πλαθεῖσα. Vulgo πλασθεῖσα. Vt in An-

drom. 24. membranarum et principis editionis auctoritate πλαθεῖς vulgato πλασθεῖς praetuli, ita hoc in loco illud ob easdem rationes reponendum fuit. Hoc sensu vix credo πλασθῆναι adhibuisse veteres, quod grammaticorum commentum est, et librariorum error. Producitur autem in πλαθεῖσα prima syllaba. Est enim verbum πλάω per syncopen factum ex πελάω, unde etiam πλάθω. Noster Rheso 925.

λέντροις ἐπλάθην Στρυμόνος Φυταλμίοις.

Ibid. 347. et 14.

κοίτας πλάθουσ'; ἐνέπειν χρεῖ.

Vbi egregie falluntur Barnesius et Heathius. Prima in πλάθουσ' syllaba longa est. Producitur apud Soph. El. trochaico versiculo 220.

οὐκ ἐρίσ' ἀ πλάθειν.

In Antipatri Sid. Epigr. XXVIII.

ἀπτολέμων τὰδ' εἴκειν ἐν οἶνοπλῆξι τεράμνοις
πλάθειν, οὐ θριγκῶν ἐντὸς Εὐναλίου.

πλάτις, concubina, nomen itidem a πλάω derivatum, primam producit apud Aristoph. Acharn. 132.

καὶ τοῖσι παιδίοις, καὶ τῇ πλάτιδι.

890. οὐρίους πνοάς. Sic membr. quod et Αττικώτερον est. Sophocles Philoct. 355.

καὶ γὰρ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ
κατηγόμεν.

[897. Pors. λέξει.]

898. κρύπτει. Haec est membranarum lectio, quae metricorum argutiis non indiget. Perperam ab Heathio sollicitatur: καλύπτει nihil aliud quam glossema est.

[902. Pors. οἰντροτάτα.]

907. χαροποιὸν θυσίαν. Hanc lectionem suppeditant membranae, in quibus notata etiam altera χαροποιῶν θυσιᾶν. [Sic Pors.] Eaedem v. 911. ναύταν unice agnoscunt.

920. Hunc et sequentem versum, ut et anti-

strophicos, prout in membranis digesti sunt, exhibui, quae, ut cod. meus, *Ιλιάδα* praestant. V. seq. illae, ἤζετ' ἐς οἴκους. Praepositio, quam metrum non admittit, e glossa in textum inducta est.

933. *Διοσκόροιν* scriptum est in membranis.

[933. ss. Pors. τὰν τοῖν Διοσκούροιν Ἑλέναν κᾶσιν, Ἰ- | δαῖόν τε βούταν αἰνόπαριν, κατάρα | κ. τ. λ.]

[938. ss. Pors. ἐξώκισέν τ' οἴκων γάμος, οὐ γάμος, ἀλλ' | ἀλάστορός τις οἰζύς· | ἂν μήτε πέλαγος ἄλιον ἀπαγάγοι πάλιν, | κ. τ. λ.]

[951. Pors. εἰς.]

[952. Pors. μέμφει.]

954. ἐπεὶ δ' ἀφινόμεν. Sic codices et Aldi editio. Quod in recentioribus aliquot legitur ἐπεὶ γ', typographetae mendum fuit, et corrigi debebat.

[969. Pors. δέ μοι. Sic et 972.]

973. Iuxta notata ad v. 282. edidi σημαίνειν σε δεῖ, τί χρεῖ. Non, ut vulgo, σημαίνειν σε χρεῖ, τί χρεῖ. [Revocavit Pors.]

[988. Pors. ὃ λέξαι. et v. sequ. τοῦτο σημ.]

989. ταῦτα σημανεῖς. Sic codex meus, recte.

[990. Pors. φιλεῖ.]

998. *Αἰάνας Ιλίας*. Sic bene membr. et cod. meus. Stephanus in *Ιλιον* — *Θηλυκὸν Ιλιάς· καὶ Ιλιος, καὶ Ιλία*. Perperam vulgo *Ιλιάς*. Prava emendatio est *Ιλιάδος*.

1003. *Vbi tandem? an intra vestes occultasti?* Sic recte Valckenarius ad *Phoen.* 712. [Iacobsius coniecturam suam, iterum propositam in *Comment. ad Anthol. Gr. Vol. II. P. II. p. 279.*, neutri potuit editorum *Hecubae* nuperorum approbare. Porsonus quidem de ea tacet: cuius silentii quae vis sit, sciunt qui Porsonum norunt.]

1006. *ἰδία*. Sic membranae: vulgo, *ἰδία*.

1010. Vocem *πόδα* de nautico fune hic et v. 930. recte interpretatur Heathius. Idem latinis *pes*. *Caecullus IV.*

— — laeva, sive dextera

vocaret aura, sive utrumque Iupiter
simul secundus incidisset in *pedem*.

Virgil. Aen. V. 830.

Vna omnes fecere *pedem*; pariterque sinistros,
nunc dextros solvere sinus.

1014. Hic versus et duo sequentes, singuli vulgo in binos divisi, asynarteti sunt ex dochmaicis, nec plures sunt in membranis. In primo εἰς vel ἐς (prius habent membr.) e glossa in textum irrepsit, quod millies factum, et observatum supra ad v. 920. Vide notata ad Bacchas 123. et ad Phoen. 828. [Pors. revocavit ἐς.] Ista autem ἐκπέσῃ φίλας καρδίας, ἀμέρσας βίοντον, ab interpretibus male accepta sunt. Significant: *tua ipse anima excides, qui vita privasti*: Polydorum scilicet. ἀμέρδω semper est transitivum.

[1024. Pors. τῆςδ' ἐλπίς.]

1034. Huic versui Chori persona praefixa in membranis. [Pors. praefixit Semichori personam.]

[1039. Pors. δέ μοι.]

[1042. Pors. θυμῷ ζέοντι.]

[1053. Pors. εἶθε μοι.]

1056. Hos versus ad fidem membranarum edidi. Hic dimeter est anapaesticus: interiectiones sunt extra metrum.

[1057. Pors. γυναικῶν. „In isto declinationis „ordine Dorienses nunquam ων in αν mutabant.“ R. Bentley in Phalarideis Lennepii p. XXXIII. Idem peccatum, a nimio profectum dorismi studio, et alibi textum Euripidis foedavit.]

1069. ἐπὶ τάνδε συθείς. Sic optime codex meus, ut rescribendum esse verissime dixerat Heathius. Qui vulgatam lectionem tuentur, vellem nobis dixissent, unde et qua ratione participium ἐσσυθείς formetur.

1080. ἴτε semel tantum in membranis.

1091. ἡ τὸν — Languide hic positus articulus. Scribendum ἡτοι.

[1094. Pors. ζόης. Forma, ut alia multa, Ionicae dialecto cum Attica communis.]

1095. ἡσύχως. Lectionem hanc suppeditant membranae, alteri ἡσυχος [quam Pors. revocavit] superscriptam. Eaedem mox et cod. meus Ηχῶ et Ελλήνων.

1098. ἥσμεν. Sic recte legebat auctor Etymol. M. loco, quem indicavimus ad Aeschyli Prom. 451. V. seq. ἱπαρέσχ' ἂν edidi pro παρέσχεν, ut scribi debuisset cuius manifestum est, quod et monuit Markland ad Suppl. 905.

1102. δύσηνε. Sic membranae.

1121. Notandum ὑποπτος significatione activa. Sic μεμπτός apud Sophoclem Trach. 446.

ὥς' εἴ τι τῷ ῥ' μῶ τ' ἀνδρὶ, τῇδε τῇ νόσῳ
ληφθέντι, μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι.

Id est: εἰ μέμφομαι τῷ ἀνδρὶ τῷ ἐμῷ. Idem Antig. 1011.

— — καὶ καταρρύεῖς

μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο περιελῆς.

Id est: τῆς καλυπτούσης.

1132. λόγῳ με τοιῷδ'. Vulgo δόλῳ. Illam lectionem ob consensum membranarum et codicis mei praetuli.

1159. ἔχουσαι κερνίδ' Ἡδωνῆς χερρός. Sic codices omnes: recte. Frustra se torquet ad emendandum hunc versum Musgravius, multam, nec sine ingenii acumine, profundens eruditionem, de qua vere illud dici potest:

σκαῖον γε τ' ἀνάλωμα τῆς σοφίας τόδε.

Vulgatae lectionis prompta et expedita est interpretatio. Vt ἰσὸς textorium instrumentum et telam notat, sic κερνίδος nomine simul radius, simul ipsum ὑφασμα designatur. Dudum hoc docuerat H. Stephanus in Thes. Indice, col. 1193. F. Res

autem ita se habet. Pars captivarum mulierum artificiosam texturam et colorem pallii Polymestoris mirari se simulantes, id ab illius humeris tollunt, et ad radios solis versantes, oculis lustrant: aliae ad conspectam hastam, seu spiculum Thracicum, obstupescences, telum e Polymestoris manu sumunt, et sic hospitem γυμνὸν ἔθνηκαν διπτύχου σολίσματος. Additae voces τούσδε πέπλους interpretationis vice, ad declarandam illarum significationem, κερνίδ' Ἡδωνῆς χερσός. Nihil hac explicatione certius, et de mutando textu ne cogitandum quidem.

1141. Θρηκίαν. Sic recte membranae.

[1145. Pors. γένοιτο.]

1152. νόμης κατεῖχον. Perperam membr. νόμην. Homerus Il. α. 197. — ξανθῆς δὲ νόμης ἔλε Πηλεΐωνα.

1165. ἡ νῦν λέγων τις ἔστιν. Concinniori hoc ordine compositae voces in membranis. [Pors. ἡ νῦν λέγει τις, ἡ πάλιν μέλλει λέγειν.]

1166. Varia lectio a Musgravio notata, συντιθεῖς, e Stobaeo petita est. Vide Floril. Grotii, p. 308.

[1168. Pors. αἰ.]

1171. οὐδὲν εἶς' ἐπίφθονοι. Musgravii emendatio est. Vulgo contra auctoris mentem legitur, αἱ μὲν εἶς' —. [Pors. vulgatam reduxit.]

[1172. Porsono placet Reiskii coniectura legentis καλῶν. Καλαὶ γυναῖκες non videntur solae dici formosae. Certe Sappho, toties ἡ καλὴ vocata, queritur ipsa, difficilem naturam sibi formam negasse.]

1179. ἀλλ' οὐ δύναιντ' ἄν. Optime est scripti codicis lectio, teste Valckenario ad Hippol. 294.

1180. κακῶς δ' ἀπώλονται, οὐτις ἐξήλυξέ πω. Copulam hic nemo non desiderabit, quam exhibent codices, et Aldus. Hic et membranae, ἀπώλοντο οὐτις: cod. meus, servata metri lege, ἀπόλοντο. Sed iis non probabitur haec lectio, quibus omni religione procuranda monstra videntur anapaesti in

pari sede, et aoristi augmento carentes. Qui mecum sentiunt, reponant

κακῶς δ' ὄλοντο, κοῦτις ἐξήλυξέ πω.

1183. ὅς Φής. Sic optime membranae.

1201. Membr. et cod. meus καπνῶ δ' ἐσήμην' — Aldus etiam καπνῶ, quod bene defendi potest, nec, cur mutaretur, sontica erat causa. ἄςυ nominativus est: ἄςυ δὲ τῶ καπνῶ ἐσήμηνε ὑπὸ πολεμίων ὄν. Si absque codicum auctoritate nil mutare fas est, reponenda utique haec lectio. [Pors. καπνῶ δ' ἐσήμαιν'.]

[1203. Pors. Φανεί.]

[1212. Pors. more Davvesiano ἀγαθοί.]

[1219. Pors. Φανεί.]

[1235. Pors. μὴ ἀδικεῖν.]

1242. τί δὴ με; membr. τί δέ με; cod. meus τί δ' ἐμέ; minus bene vulgo δαί. De permutatione particularum δὴ et δαί egi ad Med. 1011. Quod ad sententiam autem, confer Medeae versum 336.

πόνος μὲν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα;

et quae ibi notavi ad confirmandam Musgravii praeclaram emendationem. [Pors. τί δ' ἡμᾶς; Et alibi hoc in pronomine numerus singularis pluralem, interpretatio glossema, expulit. vid., ut alia mittam exempla, Lennep. ad Phalar. p. 91.]

1246. Membr. et cod. meus, Ελληνίδος. Idem libri supra 1234. Ελλησιν, et 1239. κακίοσιν, et sic ubique fere, quando metri lex syllabam longam flagitat, litteram υ, quae hunc praestat usum, additam exhibent. Sed in talibus codicum auctoritas minime requiritur. Mendis hanc in rem scatet Oxoniensis editio, operarum vitio et correctoris socordia, quod Clarissimum Musgravinum, qui hac culpa vacat, valde dolere mihi persuasum est.

1249. ἀμβήση. Sic cod. meus. Membr. perperam ἐμβήση. [Pors. ἀμβήσει.]

[1251. Pors. γενήσει.]

[1256. Pors. ἐκπλ. βίον.]

1257. De Chersonesi promontorio, cui nomen Κυνὸς σῆμα, videndus Strabo p. 899. et qui ad eum allegantur auctores. Pollux Onomast. V. 45. Ἐνδοξος δὲ καὶ ἡ Ἀταλάντης κύων, Αὔρα τοῦνομα, ἣν ὁ Καλυδώνιος σῦς ἀπέκτεινεν, ἀφ' ἧς τὸ Κυνὸς σῆμα Καλυδωνίοις. καὶ ἕτερον δὲ οὕτω σῆμα ἐν Ἑλλησπόντῳ κεκλήκασιν, ἀπὸ ἐνδόξου κυνός· εἰ μὴ πισευτέον, ὅτι Ἐνάβης εἰς κυνὸς μορφὴν μεταβαλούσης, οὕτως ὠνομάσθη. Ad quem locum consulenda Seberī nota.

[1260. Pors. γέ μοι.]

1262. αὐτῷ ταῦτά σοι δίδωμ' ἔχειν. Cyclops apud Bucolicum Poetam:

— αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων,
ἔχθρὰ φέροιτο πρὸς οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.

1265. καὐτόν σε τοῦτον. Sic optime membr. Cod. meus καὐτόνδε. Vulgo pessime καὐτόν τε. [Pors. καὐτόν γε. Idem 1266. μαίνει. 1271. ποι.] Sequentem versum Agamemnoni recte tribuunt membr. et cod. meus, quem Hecubae minime convenire nemo non sentit: non enim in eo statu erat, quo, *tanquam Regina maneret*, minari eam deceret.

Bis apud Stobaeum, Serm. LXXXVIII. et LXXX. Florileg. Grotii p. 371. et 375. leguntur versus ex Hecuba desumpti, quibus in eo dramate nullus umquam potuit esse locus. Vnde excerpti fuerint docuit me Regius Stobaei codex. In priori Serm. lemma margini adscriptum idem est, quod in impressis: at in posteriori, ubi post sententiam e Cressis petitam sequuntur iidem versus, lemma adscriptum est, τοῦ αὐτοῦ Δανάη. Ad deperditam itaque Danaën, cuius initium, a Commelino primum editum, et quaedam fragmenta extant, pertinent isti versus, quos hic subiungam.

Ἀρ' οἷσθ' ὅθ' οὐνεχ' οἱ μὲν εὐγενεῖς βροτῶν,
 πένητες ὄντες οὐδὲν ἐμφαίνουσ' ἔτι.
 οἱ δ' οὐδὲν ἦσαν πρόσθεν, ὀλβιοὶ δὲ νῦν,
 δόξαν φέρονται τοῦ νομίσματος χάριν,
 καὶ συμπλέκονται σπέρμα καὶ γάμους τέκνων.
 δοῦναι δὲ μᾶλλον πλουσίῳ πᾶς τις κακῷ
 πρόσθυμός ἐστιν, ἢ πένητι ἀγαθῷ.
 κακὸς δ' ὁ μὴ ἔχων· οἱ δ' ἔχοντες, ὀλβιοὶ.

In secundo versu codex utroque loco exhibet ἐμ-
 φαίνουσ'. V. 3. recte οἱ. V. 5. συμπλέκονται. Priori
 in loco tantum textus συμπλέκοντες praebet, sed
 postremae syllabae emendatio ab eadem manu su-
 perscripta αι. Recte Grotius συμπλέκονται edidit:
 Graeca autem latinis metris sic reddidit:

At nonne cernis inclita stirpe editos,
 si pauperescunt, claritatem amittere:
 at ante viles, rebus augescentibus,
 opulentitate comparare gloriam,
 per liberum coniugia et innexas domos?
 deinde cuncti non probis, sed ditibus
 donare malunt, quam probis et egentibus.
 dites beati: pauperum infelix genus.

Euripides,

Hekabē In usum praelationum

Lipsia 1803

Bamberg, Staatsbibliothek -- RB.L.r.o.2-a#2

urn:nbn:de:bvb:12-bsb11770150-3